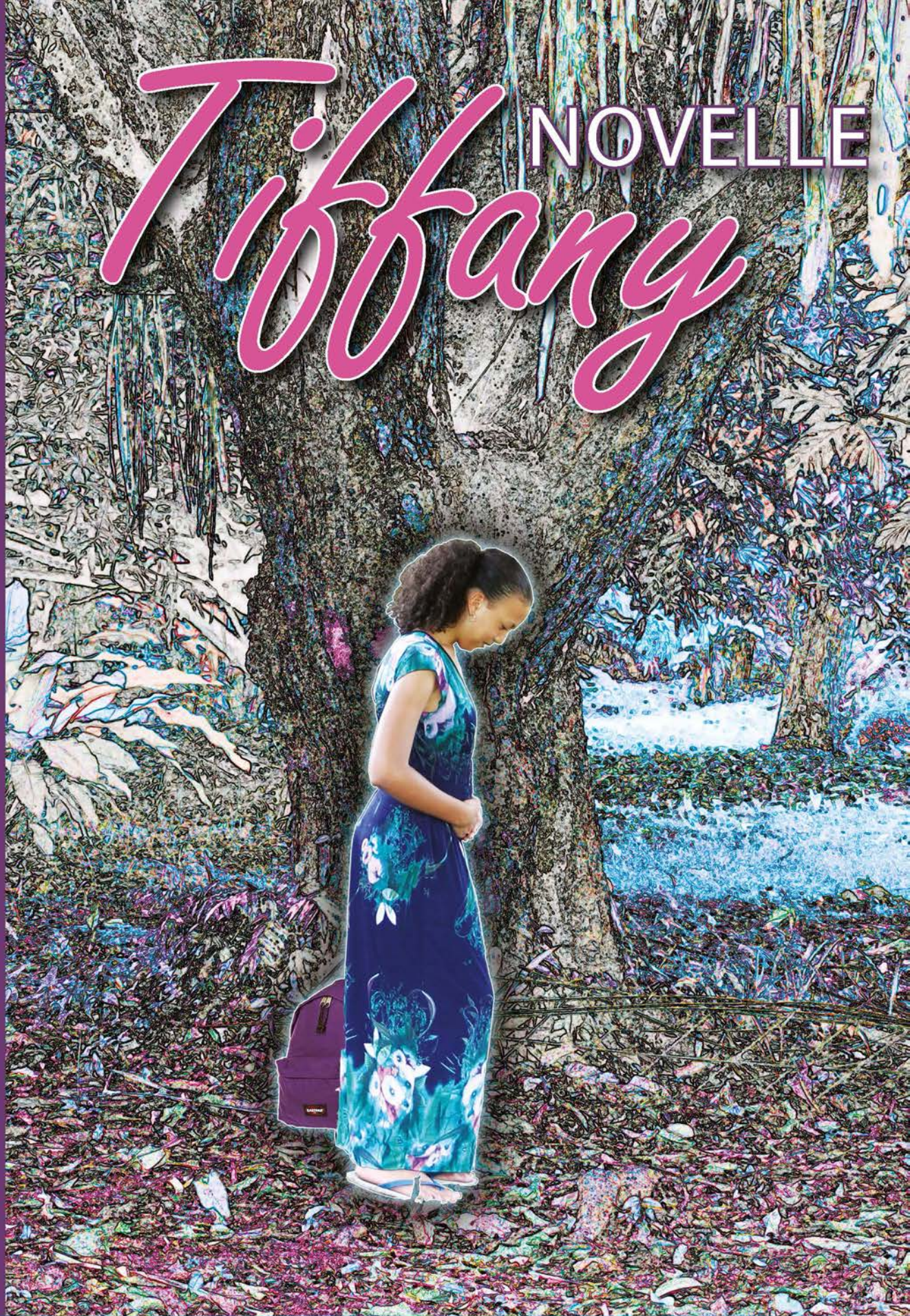

Tiffany

NOVELLE

Marja Themen-Sliggers

Tiffany NOVELLE

DOOR MARJA THEMEN-SLIGGERS

Met dank aan Edmé, Xaviera en Liv.

Stichting Projekten Christelijk Onderwijs Suriname © 2014

Opmaak: Jessica Polanen
Drukwerk: Drukkerij Leo Victor N.V.

Ik geloof in jou!

Weet je wat je bent?

Je bent een diamant.

Je bent uniek.

In alle voorbijgaande jaren,
heb ik nooit een kind ontmoet als jij.
Jouw benen, armen en handige vingers.
Jouw ogen, neus, mond en haren.
De manier waarop je beweegt.
Hoe je kijkt en lacht.
Je hebt kracht voor alles.
Ja, jij bent een diamant.

Ik geloof in jou!

HOOFDSTUK 1

O! Shit, weer niet! Tiffany moppert in zichzelf.

Ze heeft haast, erg vroeg is ze niet en nu ze vlug vlug gebaad is krijgt ze haar beha niet dicht. Ongeduldig rukt ze de twee uiteinden naar elkaar toe om op haar rug de haakjes vast te maken. Bij de derde poging lukt het. Maar wat zit dat strak. Is ze dikker geworden? Nou, in de vakantie had ze wel veel gesnoept, dat is waar. Moet ze het nieuwe schooljaar maar beginnen met aan de lijn doen.

Het nieuwe schooljaar, ja en meteen ook het laatste. Tenminste van de mulo. Nog één jaar en dan zal ze haar eerste diploma hebben. Daarna wil ze door- gaan. Eerst naar het VWO; AMS of Lyco, want dat ze naar de Adek zal gaan, dat staat voor haar, Tiffany, wel vast.

Jammer genoeg is haar moeder er niet zo van overtuigd....

Terwijl deze gedachten door haar hoofd gaan, is ze klaar voor school. Ma is al weg, natuurlijk, bedenkt ze, terwijl ze de trap afrent. Zij begint vroeg, zeven uur al. Ik ben benieuwd of ik zelf met het nieuwe rooster ook zo vroeg weg moet, denkt ze nog. Ze pakt haar fiets en haast zich naar de poort, maar voordat ze het hek sluit en opstapt neemt ze even de tijd om Bika te aaien. Dat zal ze nooit overslaan. Bika is h  r hond en al jaren haar beste vriendin. Iedereen vindt d'r vies, omdat ze van die grote hang-lippen heeft met baba eraan. Eigenlijk zijn ze bang voor d'r. Na een snelle aai over de kop springt ze op haar fiets en racet naar school.

Vandaag is het alleen klassenindeling en rooster halen.

Ze is benieuwd of ze weer allemaal in dezelfde klas zitten, tenminste degenen die over zijn dan natuurlijk. Ze hoopt wel dat hun groepje bij elkaar is gebleven, samen in de vierde. Vooral met Xavier...

Het was een fijne vakantie. Niet dat ze op reis zijn geweest, nee hoor, daarvoor heeft haar moeder het geld niet. En al had ze het wel, dan is het nog maar de vraag of ze met Tiffany op reis zou gaan. Ze zou vast eerder met haar collega's gaan dan met haar dochter, denkt ze.

De hele vakantie hebben ze zelf allerlei activiteiten bedacht, Tiffany, met het groepje vrienden en vriendinnen. Van alles hebben ze samen gedaan; soms was het gewoon bij iemand onder het huis een zitje,

een andere keer zijn ze gaan wandelen in de stad. Ook zijn ze naar de overkant geweest, naar Commewijne en niet te vergeten naar de Paramaribo Zoo. En twee keer zijn ze echt buiten de stad gegaan. Naar Colakreek en naar Zanderij 1 zijn ze geweest. Heerlijk was dat, als ze daar nog aan denkt...

Haar groepje gaat al jaren met elkaar om, sinds de lagere school. Ze zijn bijna samen opgegroeid, die kinderen. En dit jaar voor het eerst is het haar, Tiffany overkomen dat ze op een van hen verliefd werd. Ja, ze is verliefd op Xavier, al sinds de paasvakantie eigenlijk, en hij ook haar. Door die verliefdheid lijken alle dingen nog leuker, nog spannender dan anders.

Ze begrijpt nu pas die uitdrukkingen waar je zo vaak over leest in boeken: 'vlinders in je buik' en 'met je hoofd in de wolken lopen'. Tiffany heeft flink doorgetrapt en komt met een rood hoofd en een natte rug van het zweet bij de poort van het schoolerf. Gelukkig, het hek is nog open, ze is nog op tijd. Uit haar ooghoek ziet ze Xavier in de buurt van de vlaggenmast rondhangen.

Hij heeft haar opgewacht. Ze voelt de vlinders in haar buik rond-dwarrelen. Meteen gaat de eerste bel en iedereen gaat naar de aula waar de klassenindeling bekend wordt gemaakt, daarna is het rooster halen en dan hebben ze tijd voor elkaar. Vergelijken hoe de roosters eruitzien, kijken wie bij wie in de klas zit. Het is een flinke tegenvaller als ze zien dat Tiffany en Xavier niet samen zitten. Als ze het nog eens goed bekijken zien ze dat hun hele groepje uit elkaar is gehaald, verdeeld over de parallelklassen. Dat is een teleurstelling en hoe meer ze erover praten hoe erger ze het vinden. Een hele poos staan ze mopperend bij elkaar, tot ze zien dat bijna alle leerlingen al naar huis zijn. Het schoolerf is leeg en de leerkrachten vertrekken ook al. 'Moeten we niet gaan protesteren?' vraagt Tiffany aan de anderen. 'We hoeven dit toch niet zo maar te pikken?' Net op dat moment komt de directeur naar buiten. Hij heeft zijn tas en zijn sleutels in zijn hand. Hij gaat ook naar huis. De eerste schooldag zit erop. Maar zo makkelijk komt hij er niet af, denkt Tiffany. Ze stapt op hem af. 'Meester, mogen we wat vragen?' De anderen blijven een beetje op de achtergrond. Zij zal het woord moeten doen, zoals meestal, begrijpt ze als ze ziet dat een paar van de meisjes zich al omdraaien om weg te lopen. Het schoolhoofd kijkt haar afwachtend aan: 'Ja, wat is er, Tiffany?' 'Meester,' begint ze,

‘waarom is onze hele groep uit elkaar gehaald? Waarom zitten we niet meer bij elkaar in de klas?’ ‘Wel, daar zijn een aantal redenen voor,’ zegt hij en legt uit dat dit de laatste klas is van de mulo, dat ze na het examen toch niet samen kunnen blijven, dat ze elk hun eigen weg moeten zoeken, dat ze elkaar zo minder kunnen afleiden in de klas. Allerlei redenen noemt hij op. Tiffany kijkt weifelend en vraagt of het dan niet belangrijk is wat zijzelf willen, wat zijzelf fijn vinden. ‘O jawel, hoor,’ zegt meester, ‘maar jullie zijn geen kleine kinderen meer, dus jullie moeten leren omgaan met het echte leven, het harde leven.’ ‘Dat is geen argument,’ wil Tiffany naar voren brengen, ‘we maken al genoeg mee in ons leven, we weten best wat goed voor ons is’ en ze kijkt een beetje hulpzoekend om naar haar vrienden en vriendinnen. Tot haar schrik ziet ze dat ze allemaal verdwenen zijn, ze hebben haar de kastanjes uit het vuur laten halen en laten haar nu alleen in de kou staan. Alleen Xavier staat nog bij de poort van het schoolerf te wachten, maar ook buiten gehoorsafstand. ‘Ach, laat ook maar,’ mompelt ze tegen het schoolhoofd. ‘Dag meneer,’ zegt ze en ze gaat haar fiets halen. Als ze de poort uitfietst komt Xavier naast haar rijden. Ze kijkt niet op, want ze is best pissig dat hij haar ook alleen heeft gelaten. En als hij vraagt bij wie zij in de klas zit kijkt ze hem vernietigend aan. Zwijgend rijden ze verder. Xavier woont een straat voor haar huis. Als ze op het punt aankomen waar hij de hoek om moet, remt ze niet af, zoals gewoonte was voor de vakantie, maar rijdt ze gewoon door. Ze steekt wel even haar hand op als groet en dan is ook zij de hoek om. Naar huis.

De rest van de dag ligt leeg voor haar. Ze is te boos om plannen te maken om met haar vrienden en vriendinnen iets te gaan doen vandaag. Boos, of teleurgesteld? Ze weet het niet eens zeker.

Tiffany gaat in de hangmat liggen op het balkon, met haar nieuwe rooster in de hand. Eigenlijk interesseert dat haar niet eens zo, want haar hoofd zit vol met iets anders. Ze is zomaar doorgefietst, heeft Xavier laten staan. Het zit haar dwars. Ze hebben nog geen ruzie gehad, nooit eerder. . .

Het is stil om haar heen, zoals ze daar in de hangmat ligt. De geluiden van de vogels en de insecten hoort ze nauwelijks, zo is ze verdiept in haar eigen gedachten. Ze denkt terug aan de vakantie, aan alle nieuwe gevoelens, de dingen die ze gedaan hebben.

De spanning die ze voelde daar bij Colakreek toen ze samen met Xavier in het bos was gaan wandelen, zal ze nooit vergeten. Het zoenen, het vrijen. Tiffany weet niet eens zeker of ze het allemaal wel echt fijn vond, maar spannend wel, ja zeker. En nieuw. Helemaal nieuw was het voor haar om zo intiem met een jongen te zijn. ze wist eigenlijk niet zoveel van seks. Alleen dat wat ze onderling aan elkaar doorverteld hadden, zij en haar vriendinnen. En een beetje wat ze had gelezen of had gezien op t.v. of de social media. Maar Xavier blijkt er iets meer van te weten, bedenkt ze, want hij heeft haar met een beetje aandrang aangezet om dingen te doen die ze nog nooit had gedaan. Daarna was ze best trots dat ze helemaal mee was gegaan, tot het uiterste, maar eigenlijk voelde ze ook wel een vreemd soort schaamte. In elk geval, ze heeft het niet aan haar vriendinnen verteld, aan de meisjes in het groepje.

Xavier heeft ook niets gezegd tegen zijn vrienden, anders had ze het echt wel gemerkt, daar is ze zeker van. Het is dus een geheim tussen haar en Xavier. En nu? Nu hebben ze ruzie...

Opeens hoort ze een zacht gejack. Bika zit op de trap en kijkt haar smekend aan door de spijlen van het traphek. 'Ach, ouwe zielepoot, ik was je bijna vergeten, hé? Kom maar, hoor.' Dat laat de hond zich geen twee keer zeggen. Meteen gaat het traphekje open en staat Bika naast haar hangmat. Ze weten alletwee dat het niet mag. Ma wil de hond niet op het balkon hebben, eigenlijk niet eens op de trap, maar Tiffany vindt het niet erg. Ik pak straks wel een bezem voordat ma thuiskomt, denkt ze. Ze voelt zich al wat beter, een beetje minder somber en teleurgesteld in de andere kinderen en in Xavier. Bika is haar komen troosten.

Dit is voorlopig de laatste vrije dag, morgen begint de school echt weer. Wat zal ze eens gaan doen? In elk geval boeken kaften, tas inpakken enzo, maar dat kan later. Ze kijkt naar haar hond. Bika is dol op water. Eigenlijk had ze d'r al lang moeten baden. Tiffany komt de hangmat uit en sprint de trap af. 'Kom op Bika, we gaan baden,' roept ze.

HOOFDSTUK 2

De volgende dag doet ze gewoon tegen Xavier, net of er niets was gebeurd. Hij kijkt haar eerst wel een beetje schuin aan, maar ook hij zegt niets. De anderen uit hun groepje komen in de pauze bij elkaar staan en ze praten over hun klassen; met wie ze nu wel samen zitten in de klas; gek, om niet meer allemaal bij elkaar te zitten; ach, het zal wel wennen. En ze zien elkaar immers in de pauze, toch?

Na schooltijd fietsen Tiffany en Xavier weer gewoon samen richting huis. Bij de hoek waar ze elk een andere straat in moeten stappen ze automatisch af en blijven nog even staan kletsen, maar van zoenen komt het niet meer. Geen van beiden doet de eerste stap voor toenadering.

Naarmate de dagen voorbij gaan, weken worden, wordt hun houding tegenover elkaar anders. Ze zijn niet meer zo verliefd als in de vakantie, ze hoeven niet meer zo nodig te zoenen. Eigenlijk zijn ze nu gewoon echt vrienden, die over van alles praten, die elkaar met hun schoolwerk helpen en die samen dingen ondernemen.

'Gek,' zegt Tiffany op een dag tegen Xavier, 'ik heb helemaal geen beste vriendin, behalve Bika dan. Al die meisjes uit onze groep die nu in andere klassen zitten, ik zie ze bijna niet meer.'

'Dat gaat nou eenmaal zo, je groeit uit elkaar als je minder met elkaar omgaat.' Xavier kan soms echt de wijsneus uithangen.

'Maar ik kan wel alles met jou bespreken, net als met Bika,' plaagt Tiffany. 'Ja,' vindt Xavier serieus, 'Ik kan ook over alles met jou praten, Tiff, maar je kan toch moeilijk zeggen dat we beste vrienden zijn, vind jij wel?' 'Tuurlijk wel!' Tiffany is daarover helemaal zeker.

Waarom kunnen een jongen en een meisje géén beste vrienden zijn? Alleen omdat ze een jongen en een meisje zijn? Onzin toch? 'Je kan ons alleen geen beste vriendinnen noemen, omdat jij een jongen bent,' zegt Tiffany om een eind aan de discussie te maken, 'maar beste vrienden, dat geldt toch wel voor jongens én meisjes?'

Daar kunnen ze het wel over eens zijn.

Zonder verder iets af te spreken blijven ze elkaar opwachten op de hoek 's morgens om samen naar school te fietsen. En als ze niet op dezelfde tijd uitgaan, dan bellen ze elkaar 's middags toch op om af te

spreken, want samen huiswerk maken is allang een gewoonte geworden. Nu blijkt ook dat het niet zo erg is om niet bij elkaar in de klas te zitten. Parallelklassen krijgen toch dezelfde lesstof en ook repetities over dezelfde stof, dus ze kunnen evengoed nog lekker samenwerken naar de repweek toe.

Zo verloopt een groot deel van het eerste kwartaal. Tiffany en Xavier concentreren zich op hun schoolwerk. Allebei zijn ze vast van plan om het eindexamen te halen, dus willen ze ook een goed kerstrapport hebben.

De oorspronkelijke vriendengroep is zo'n beetje uit elkaar gevallen, dus het schoolhoofd had misschien toch wel gelijk. Ze zijn nog steeds goed op elkaar en met verjaardagen, of soms in het weekend spreken ze wel wat af, maar door de week gaan ze elk hun eigen gang, met de anderen in hun eigen klas.

Tiffany is tevreden zo, die verliefdheid was heerlijk, maar ook wel gestressed. Zoals het nu gaat is het rustig en gezellig.

Ze ziet maar een enkel min-puntje. Ze maakt zich zorgen over Bika, het lijkt alsof de hond oud wordt en dat zal ook wel zo zijn. Ze wil niet meer zo graag stoeien en spelen en na de laatste keer dat ze d'r heeft gebaad, wil ze zelfs niet meer mee naar de kreek. Die kreek is een plek waar Xavier en Tiffany vaak heengaan, het is niet ver fietsen en je kunt er zo heerlijk rustig met je huiswerk bezig zijn. Bika vond het altijd heerlijk om daar te zwemmen, maar de laatste tijd blijft ze liever thuis, onder het huis liggen. Ma heeft geen oren naar haar zorgen, die houdt eigenlijk helemaal niet van honden en vindt Bika maar een ergernis en een viezerik. Het is dat Tiffany d'r als puppy voor haar zesde verjaardag heeft gekregen van oma peetje, de peet van ma. Tegen haar durft ma niet in te gaan. Ze weet nog precies welke verjaardag het was dat ze het hondje kreeg. Het was haar mooiste cadeau.

Bika is nu bijna negen jaar.

Xavier zijn oom is dierenarts en Tiffany vraagt hem om met die oom over Bika te praten. Xavier krijgt wat poeders en tabletten om door het eten van Bika te doen. De hond kan gewoon wel wat extra kalk en vitamine gebruiken op haar leeftijd. Xavier zegt er wel bij dat zijn oom vindt dat een hond van negen jaar nog best een paar jaar mee

kan, als ze goed verzorgd wordt. Gelukkig maar, denkt Tiffany. Ze let er goed op dat Bika de medicijnen elke dag binnen krijgt en ze merkt inderdaad dat het beest weer wat meer energie krijgt. Dus zo oud is ze nou toch ook weer niet, ze was gewoon oververmoeid, vindt Tiffany, blij dat het met Bika goed gaat.

Tiffany staat voor haar kast. Ze inspecteert de kleren die in aanmerking komen om met kerst gedragen te worden. Straks begint de kerstvakantie. De repweek is voorbij en volgens haar heeft ze wel goed gewerkt. Xavier ook.

Overmorgen blaadjes halen met de cijfers, voor zover ze die nog niet weten en daarna begint de vakantie. Nee, zij hoeven niet te twifelen aan hun kerstrapport, het ziet er wel goed uit voor Xavier en haar. Wat er absoluut niet goed uit ziet, is wat ze aan moet trekken voor de kerstdineetjes die er aankomen. Niets past haar. Ze is echt dik geworden. Ze had werkelijk aan de lijn moeten doen na de grote vakantie. Nu is dat bijna onmogelijk; met alle feestdagen die eraan komen kan je niet aan de lijn doen. Ze heeft haar moeder gevraagd of ze iets nieuws mag kopen, maar dat was niet zo'n goede zet. Ze had beter niets kunnen vragen.

Ze kreeg de wind van voren: of ze dacht dat haar moeder het geld van de boom op het erf kon plukken? Of ze niet wist dat al die schoolspullen toch ook al handen vol geld kostten? Laat ze eerst maar eens slagen voor dat eindexamen en zelf gaan verdienen. Tiffany had direct spijt van haar vraag. Ze is helemaal niet van plan te gaan werken en geld te verdienen na de mulo. Ze gaat naar het VWO, dat staat voor haar vast! Hoe dan ook!

HOOFDSTUK 3

Misschien kan ze oma peetje op gaan zoeken, bedenkt Tiffany. En heel misschien heeft die wel een idee over iets moois om aan te trekken met kerst.

Vaak gaat ze niet naar oma peetje. Het is een stuk fietsen. Ze woont helemaal aan de andere kant van Paramaribo, aan de rand van de stad, over de Saramacca Doorsteek. Vroeger was daar boerenland, er waren veel geiten- en kippenkwekers, ook tuinbouw was er. Nu is het industriegebied geworden. Oma peetje heeft een groot erf. Het terrein waar ze woont maakt deel uit van een verkavelingsproject. Ze woont nu vlak naast twee grote bedrijven. De grond van oma peetje was onverkoopbaar omdat het midden tussen de bedrijfsterreinen ligt, daarom is ze er zelf maar blijven wonen. Ze is het type dat houdt van haar onafhankelijkheid, een bigi sma die zich best zelf kan redden in het leven. En ze heeft zich zeker niet laten verdrijven van haar grond! Tot vandaag de dag verkoopt ze zuurgoed en stroop aan de werkers op de bedrijven die haar terrein hebben ingesloten. En die ook een oogje gooien, want ze wordt een dagje ouder en eigenlijk mogen die stoere mannen haar wel, omdat dat oude vrouwtje haar mannetje weet te staan. Ze kan haar terrein niet meer zelf onderhouden. Het erf vlak om haar huis, ach, dat gaat nog wel, maar het hele terrein, nee. Oma peetje is blij dat ze af en toe een baco hoort, die achterop voor haar dozert. Dat is een van de daden die haar duidelijk maken dat ze geaccepteerd is en gerespecteerd wordt door al die mannen om haar heen. Oorspronkelijk waren de meeste bedrijven van oude klasgenoten, vaders van jongens waarmee zij zelf nog op school had gezeten, nu zijn het hun zoons en kleinzoons die de bedrijven leiden. Een heel enkele keer ziet ze nog wel eens een oud-klasgenoot als die toevallig bij zijn zoon of kleinzoon op het bedrijf een kijkje komt nemen en haar even komt groeten. Maar meestal is ze helemaal alleen, en dat vindt ze goed zo.

Als Tiffany het zandweggetje inslaat naar oma peetjes huis, tussen de twee bedrijfsterreinen door, hoort ze van weerskanten 'PST, PST'. Ja, ja, het is al goed, denkt ze geïrriteerd en blijft strak voor zich uitkijken. Hinderlijk, mompelt ze bij zichzelf, hebben ze niets beters te doen, die mannen?

Ze fietst gewoon door, geen aandacht aan besteden, dat is de beste manier, heeft ze ontdekt.

Dan is ze bij het huis van oma peetje.

Ze laat haar fiets tegen het balkonhek vallen en oma peetje kijkt verschrikt op. Ze had nog niets gehoord. Ze komt snel overeind met haar leesbril op de punt van haar neus en de krant nog in haar hand.

‘Jij bent het!’ roept ze blij-verrast en ze lacht al haar tanden bloot. Tiffany geeft haar een stevige brasa. ‘Wat ben je lang niet geweest, wat heb ik je lang niet gezien,’ roept oma peetje. Ja dat klopt bedenkt Tiffany.

De hele vakantie is ze niet hier geweest, geen enkele keer, en ook na de vakantie is ze nog helemaal niet geweest. Nu is het al bijna kerst...

Ze schaamt zich. De laatste keer dat ze hier was, was om haar rapport te laten zien. Net als een klein kind, in de hoop dat ze iets kreeg voor haar mooie cijfers. Wat een gêné eigenlijk, denkt ze nu. Oma peetje draait haar in de rondte, ze zegt: ‘Laat me je eens goed bekijken. Ben je groter geworden? Nee, dat geloof ik niet. Maar dikker, ja. Ja je bent dikker geworden, Tiff.’ Tiffany voelt dat haar wangen beginnen te gloeien. Oma peetje ziet altijd alles meteen.

‘Hoe gaat het met u, oma peetje?’ Tiffany probeert eromheen te praten, maar oma peetje laat zich niet afleiden. ‘Je bent dikker geworden, Tiff, hoe komt dat?’ ‘Zeker teveel gegeten,’ zegt Tiffany, ‘eigenlijk al sinds de grote vakantie, toen heb ik veel gesnoept, maar ik wilde daarna aan de lijn doen en dat lukte niet. En nu is het al bijna kerst...’ zucht ze. ‘Niks past me meer. Het komt natuurlijk door die nieuwe Ma E die er in de pauze is op school.’

Oma peetje kijkt haar aan met een peinzende blik. ‘Eerst maar eens even wat drinken halen’ en mompelend verdwijnt ze naar binnen. Even later komt ze terug met twee grote glazen ijskoude stroop. ‘Hier, je zal wel dorst hebben van het fietsen, dat hele end.’ Tiffany neemt een paar grote slokken. Heerlijk, die zelfgemaakte stroop denkt ze. Toch lekkerder dan die gekleurde rommel uit die zakjes. ‘Lekker, dankuwel,’ doet ze beleefd. Daarmee moet je geen grappen maken bij oma peetje. Altijd netjes groeten en beleefd bedanken.

En met twee woorden spreken. Zo hoort het.

‘Zo, nou vertellen!’ beslist oma peetje. Tiffany vertelt over de fijne vakantie, de uitstapjes die ze gemaakt heeft, over de nieuwe klassenindeling, haar vriendschappen met de anderen uit het groepje, vooral

met Xavier. Ze vertelt zelfs over Bika, dat die ziek was geweest, maar dat het nu weer goed gaat. Als ze eindelijk even stil is en een paar slokken uit haar glas neemt, waarin inmiddels de ijsblokjes allemaal al zijn gesmolten, dan komt de vraag die Tiffany al verwachtte: 'En hoe gaat het met je moeder?' Oma peetje weet precies dat zij en haar moeder het helemaal niet zo goed kunnen vinden samen. Er is vaak ruzie thuis. Oma peetje heeft zich er verschillende keren mee moeten bemoeien toen Tiff jonger was. Gelukkig luistert haar moeder dan wel, maar een paar keer liep het zo hoog op dat oma peetje haar een paar dagen meenam. 'Dan kon haar moeder tot zichzelf komen,' zo noemden ze het dan. Tiffany voelt zich niet begrepen en haar moeder noemt haar veeleisend en verwend. De laatste tijd gaat het wat beter omdat Tiffany meer haar eigen gang gaat, ze is volwassener geworden en haar moeder heeft het toch altijd maar druk met haar werk. Ze heeft Tiffany gekregen toen ze al bijna veertig was. Het was absoluut niet in haar planning om een kind te krijgen. Nee, haar moeder is een carrière-vrouw. Ze heeft nooit een vaste partner willen hebben, was altijd op zichzelf, ze leeft voor haar werk. En de komst van Tiffany heeft haar moeders carrière onderbroken. Als je er eenmaal uit bent geweest op die leeftijd en dan pas na je veertigste weer volop in de business komt, dan heb je niet veel kans meer, zeker niet als self-made woman, zonder universitaire graad. Dit heeft ze Tiffany zo vaak onder haar neus gewreven. Ze kent het verhaal uit haar hoofd. Daarom is ze ook vast van plan om zelf wel te gaan studeren, nu ze nog zo jong is. Zij, Tiffany, en haar moeder leven zo'n beetje langs elkaar heen en zo lang ze elkaar niet teveel voor de voeten lopen gaat het wel goed tussen hen. Tot Tiffany vroeg om een nieuwe jurk voor de kerst, toen was er weer ruzie.

'En dat allemaal omdat je dik bent geworden sinds de vakantie,' merkt oma peetje op. 'Zeg, Tiff, wanneer ben jij voor het laatst ongesteld geweest?' 'Weet ik veel, waarom vraagt u dat?' 'Is je menstruatie ooit echt regelmatig geweest?' wil oma peetje weten. Tiffany vindt het maar gek al die vragen, maar ze geeft braaf antwoord en langzaam, heel langzaam begint ze door te krijgen waar oma peetje heen wil. Al die vragen die haar worden gesteld hebben maar één doel, begrijpt ze plotseling. Oma peetje denkt dat ze zwanger is. Maar hoe zou dat kunnen? Ze heeft maar één keer, echt maar één enkele keer met een jongen

seks gehad. Dat was in de vakantie, in Colakreek en van zo'n eerste keer kan je toch niet zwanger raken?

'Ach, kindje,' oma peetje vertelt haar hoe het in werkelijkheid is.

Natuurlijk kan je wel van een eerste keer zwanger raken, ze heeft toch wel gehoord van veilige seks? Dat veilig is niet alleen bedoeld voor HIV besmetting, maar ook voor ongewenste zwangerschap. 'Dus nu nogmaals de vraag: wanneer ben je voor het laatst ongesteld geweest?' besluit oma peetje. Tiffany denkt na.

'Ik denk aan het begin van de vakantie, nog in augustus,' zegt ze dan.

Ze herinnert zich dat ze het wel lekker makkelijk vond om niet te menstrueren in de vakantie. Elke keer als ze gingen zwemmen kon ze gewoon meedoen, geen gedoe en gezeur, geen buikpijn. O mijn god, het zal toch niet waar zijn? Zou ze echt zwanger zijn? Ze durft oma peetje niet aan te kijken, de tranen branden in haar ogen, wat moet ze nou? Hoe moet het nou met school? Ze zit in de eindexamenklas.

O mijn god,... Het zweet breekt haar uit.

'Eerst maar eens een zwangerschapstest doen,' vindt oma peetje praktisch. 'Het heeft geen zin om je op te winden voordat je het zeker weet.' Ze dwingt Tiffany om zich rustig te houden en de feiten onder ogen te zien, maar ze laat haar wel eerst uithuilen. Dat lucht op. 'Weet je wat? Ik bel je moeder even, dat je hier bent en ook blijft eten. Dan heb je tijd om te kalmeren. Anders ziet ze direct dat er iets aan de hand is.'

Het gesprek met haar peetdochter houdt ze oppervlakkig en gezellig. Ze wil geen slapende honden wakker maken, maar diep in haar hart maakt oma peetje zich heel veel zorgen. Hoe moet dat als dat kind echt....? Ze wil de gedachte niet eens afmaken. 'Het is in orde,' meldt ze aan Tiffany, 'maar je moet wel op tijd weg, want ik wil niet dat je in het donker door de stad fietst.'

En nou gaan we eerst eens goed afspreken hoe we dit allemaal moeten aanpakken.' Tiffany is blij dat oma peetje de leiding neemt, zelf zou ze niet weten waar ze moet beginnen. Als ze niet meer zo erg overstuur is begint oma peetje weer tegen haar te praten. Vriendelijk en rustig, maar zeer beslist neemt ze de hele kwestie met Tiffany door. Ja, natuurlijk kent ze stichting Lobi wel, maar dat je daar ook heen kan met haar probleem,... nee, geen idee.

Oma peetje maakt telefonisch een afspraak voor de volgende dag, voor een zwangerschapstest. Tiffany luistert niet echt mee, ze is nog

helemaal over haar toeren. Ze laat oma peetje maar haar gang gaan. Die heeft wel in de gaten dat het allemaal langs Tiffany heen gaat, maar toch, ze zal zelf hier doorheen moeten. Een andere mogelijkheid is er niet. En morgen naar Lobi!
Dat moet!

HOOFDSTUK 4

Het wordt in de vooravond een moeilijke rit naar huis voor Tiffany, ze zit vol zenuwen, ze durft haar moeder nauwelijks onder ogen te komen. Gelukkig is die verdiept in haar favoriete tv serie en Tiffany gaat naar beneden om ander het huis Bika eten te geven en bij haar hond troost te zoeken.

Ze gaat vroeg naar bed maar het duurt heel lang voor ze in slaap valt. De volgende ochtend is ze al weer vroeg wakker, ze heeft onrustig geslapen. Ze houdt zich stil tot ze zeker weet dat haar moeder is vertrokken naar haar werk. Dan pas staat ze op. Ze voelt zich verschrikkelijk. Automatisch geeft ze Bika een paar klopjes op haar kop, als het beest zich zachtjes jankend tegen haar benen drukt. Ze is er niet echt bij met haar gedachten. Bika begrijpt het vast wel denkt Tiffany verstrooid, terwijl ze haar fiets pakt en de poort uit gaat.

Tiffany zit weer bij oma peetje. Ze weet niet hoe ze de dag van gisteren is doorgekomen. Ze kan zich nauwelijks iets herinneren, maar ze weet wel dat ze zwanger is. Drie maanden. Ze heeft het net aan oma peetje verteld, maar nog niet aan haar moeder. Oma peetje en Tiffany kijken elkaar aan. Wat nu?

Tiffany kan niet eens meer huilen. Ze denkt dat ze de hele nacht heeft liggen huilen en dat haar tranen nu op zijn. Ze heeft spierpijn van het snikken. Haar ogen zijn dik en rood, haar keel is helemaal schor en haar neus loopt.

Zwijgend zitten ze bij elkaar, tot oma peetje zegt: 'Zo, in elk geval weten we nu waar we aan toe zijn. Zekerheid is altijd beter. Op zekerheden kun je plannen maken. En dat is precies wat we moeten doen. Nu. Nu meteen, voordat er meer tijd voorbij gaat. Drie maanden, zeg je?' 'Ja,' beaamt Tiffany. 'Drie maanden hebben ze gezegd.' Nou klopt dat helemaal met de vakantie en de dag dat ze naar Colakreek was, dus geen twijfel mogelijk, de baby komt in mei. 'Dat is precies de tijd dat het eindexamen begint!' Tiffany roept dat uit met een rauwe klank in haar stem. Oma peetje ziet de wanhoop in haar ogen. 'Ja Tiff,' zegt ze nadrukkelijk, zo is het.'

Nu komen de tranen weer. Haar school, denkt Tiffany, haar school, dat mulo diploma moet ze hebben! En nu, hoe moet dat nu allemaal?

Oma peetje laat haar maar even en uiteindelijk valt Tiffany in haar stoel in slaap. Gelukkig dat het kerstvakantie is, dat geeft wat tijd om aan het idee te wennen en het een en ander te regelen.

Als Tiffany weer wakker is kan ze er niet meer onderuit. Ze moet de feiten onder ogen zien. Ze is zwanger, ja, drie maanden al, over zes maanden krijgt ze een baby. Tenzij,... Ja, die mogelijkheid bestaat ook, abortus.

Wil ze dat? Kan ze dat?

De volgende paar dagen doet ze net of ze ziek is, griep heeft. Ze durft haar moeder nog niet onder ogen te komen, ze blijft zoveel mogelijk in haar kamer als haar ma thuis is.

Alleen 's morgens als ma naar het werk is dan gaat Tiffany naar beneden.

Ze geeft Bika te eten en zit uren op de trap voor zich uit te staren met de hond aan haar voeten, de grote kop op haar schoot.

Ze sms-t aan Xavier dat ze zich niet goed voelt en zet haar telefoon uit. Ze beseft heel goed dat hij de vader is van de baby in haar buik.

Op een avond komt haar moeder haar kamer in. Tiffany ligt op bed. Ze ziet er vreselijk uit, rode ogen, ongekamde haren. 'Wat is er aan de hand?' wil ma weten. 'Oma peetje belde net en vroeg hoe het met je is. Wat heeft dat te betekenen?' Tiffany schrikt en wil zich omdraaien, maar haar moeder geeft haar geen kans. Ze grijpt haar dochter bij de schouder, zodat ze haar wel moet aankijken: 'Nou vertel op, wat is er aan de hand?'

Tiffany kan geen woord uitbrengen, haar ogen vullen zich met tranen. Zonder een geluid te geven, zonder zich te bewegen, laat ze de tranen langs haar wangen lopen. Stomverbaasd kijkt haar moeder haar aan. Haar mond zakt open. Dan begint er zich langzaam een gedachte te vormen in haar hoofd en vol afschuw roept ze uit: 'Je bent zwanger!' Tiffany zegt niets. 'Kom op, zeg het dan,' schreeuwt haar moeder, 'je bent zwanger, je bent zwanger, zwanger, zwanger... En elke keer als ze het woord 'zwanger' uitroept, geeft ze Tiffany een klap. Zij wordt steeds bozer, de klappen worden steeds harder, links en rechts slaat ze haar dochter, die helemaal in elkaar krimpt op het bed. Tot plotseling... Tiffany schiet overeind, komt van haar bed en staat als een furie recht voor haar moeder: 'Ja!' zegt ze hard, 'Ik ben zwanger! Ik krijg een baby! En durf me nog eens aan te raken!...'

Het is twee dagen later.

De avond na die vreselijke ruzie met haar moeder heeft Tiffany met haar slaapkamerdeur op slot de hele nacht liggen nadenken. Ze heeft niet geslapen, maar wel twee beslissingen genomen. Toen ze 's morgens hoorde dat haar moeder naar het werk was vertrokken heeft ze eerst Bika verzorgd: goed te eten gegeven, nog een keer gebaad, haar hok mooi opgeruimd en goed schoongemaakt.

Daarna heeft ze een grote tas ingepakt met kleren en wat van haar schoolspullen. Toen is ze op de fiets gestapt en naar oma peetje gegaan.

En daar zit ze nu. Ze kan hier natuurlijk niet blijven, dat weet ze wel, het huisje is te klein voor twee mensen, helemaal als er straks nog een baby bij komt, maar voorlopig kan het wel even zo, dat heeft oma peetje zelf gezegd.

Ze voelt zich nu wat minder wanhopig.

Hoe het verder moet, weet ze ook niet, maar terug naar huis, nee!

Dat was de eerste beslissing die ze nam, die nacht.

De tweede was: geen abortus, nee! Tiffany twijfelt er niet aan: zij zal van deze baby houden.

Het derde besluit dat ze nog moet nemen is of ze het aan Xavier moet vertellen. Maar dat zij voor de baby zal zorgen, dat weet ze zeker.

En hoe ze het moet regelen met school? Daarvoor heeft ze de rest van de kerstvakantie nog om daarvoor een oplossing te bedenken.

In elk geval, oma peetje is niet boos, met haar zal ze het allemaal kunnen bespreken.

HOOFDSTUK 5

Oma peetje gaat niet vaak meer uit, maar vandaag is ze dan toch het huis uit, op weg naar voren.

Al die mannen van de twee bedrijven, die haar burens zijn hebben wel gemerkt dat er iets aan de hand moet zijn. Ze hebben dat meisje, Tiffany, het zandweggetje in en uit zien fietsen en nu zien ze die oude vrouw aan komen lopen. Ze groet vriendelijk, links en rechts en de mannen groeten beleefd terug. Als ze bij de poort van het eerste bedrijf is gekomen vraagt ze aan de portier of de directeur binnen is. Ja, die is er, heeft mevrouw soms een boodschap? Zeker weten heeft ze een boodschap: ze wil hem direct spreken!

De portier geeft die boodschap letterlijk door, door de intercom. Tot zijn verbazing wordt de directeur niet eens boos. Integendeel. De portier krijgt de opdracht om mevrouw maar meteen naar kantoor te begeleiden.

Als hij daar komt staat de office manager al bij de deur om de dame te verwelkomen en naar de kamer van de directeur te brengen.

De portier mag terug naar zijn post.

Wat zou er toch allemaal aan de hand zijn, vraagt hij zich af?

Niemand weet wat zich in de kamer van de directeur afspeelt, maar binnen tien minuten moeten de portier en de office manager nog een onverwachte gast binnenlaten: de directeur van het naast gelegen bedrijf.

Hoewel het vlakbij is, is hij met zijn pick up gekomen, die hij vlak voor de ingang van het kantoor parkeert. Hij is ook degene die oma peetje na de bespreking naar huis brengt, tot voor het hekje van haar balkonnetje. Ze is blij dat ze niet hoeft te lopen terug en bedankt hem voor de lift. Hij groet Tiffany beleefd terwijl hij met enige moeite zijn auto keert zonder de bloemen van oma peetje plat te rijden.

'Zo, dat is tenminste wat,' zegt oma peetje tevreden, 'stap één is gezet.' 'Wat bedoelt oma peetje?' vraagt Tiffany. Dan vertelt oma peetje wat ze is gaan doen, waar de bespreking met die twee directeurs over ging.

Het huisje, het staat er nog. En die ronde stoel. Hij staat er ook nog, de ronde stoel. De meeste andere meubels zijn verdwenen. Weggehaald door mensen die ze nog konden gebruiken?

Wat er nog staat zit dik onder het stof.

Alles ziet er verlaten en verwaarloosd uit, maar het huisje staat er, recht overeind en het lijkt niet kapot, nog steeds bruikbaar, met ronde stoel en al. Het moet wel goed schoongemaakt en hier en daar gerepareerd, ziet hij. Het lijkt erop dat hij de eerste bezoeker is in jaren. Tussen de dikke bamboe steunen van de ronde stoel zitten spinnewebben.

De man kijkt er peinzend naar. Is het niet frappant dat juist die stoel er nog staat, denkt hij. De stoel die hij zich het beste kan herinneren... Met zijn zakdoek veegt hij het ergste stof en spinrag weg en hij gaat zitten.

Het is jaren en jaren geleden dat hij hier voor het laatst is geweest.

Een kind was hij nog, toen hij hier kwam logeren.

Zijn opa en oma woonden in deze buurt en het waren heerlijke weekenden en vakanties die ze hier doorbrachten. In dit huisje woonde een mooi meisje, waarmee ze altijd speelden. Ze woonde hier alleen met haar moeder.

En dan had je nog twee jongens van de buurt. De een ziet hij nog wel eens, die heeft net als hijzelf het bedrijf van zijn grootvader overgenomen en het op zijn beurt weer overgedaan aan zijn zoon. De ander is helemaal uit zicht verdwenen.

Die ronde stoel was altijd het middelpunt van hun spel. Als je in die stoel zat moest je een verhaal vertellen. De mooiste verhalen hebben ze verzonnen, allemaal fantasie, maar toch... Naarmate ze ouder werden, tieners, vertelden ze elkaar hun dromen, hun plannen voor de toekomst, wat ze wilden worden. Het meeste is wel uitgekomen ook. Alleen niet voor dat ene meisje, dat meisje dat hier woonde.

Zij had de beste toekomstdroom. Dokter wilde ze worden, in Brazilië wilde ze gaan studeren. En als ze als arts terugkwam in Suriname, zou ze in het binnenland gaan werken. De laatste vakantie die hij zich kan herinneren was ze er ineens niet meer. Hij heeft nooit geweten wat er gebeurd is, maar na verloop van tijd keerde ze terug, bouwde voorop het erf een ander huisje en sloot dit hier af. Ze bemoeit met niemand, is erg op zichzelf. Het erf is niet echt onder wied. Hij zorgt ervoor dat zo af en toe een van de machines van zijn zoon komt dozeren en hij ziet dat er nog iemand is die dat doet, anders kan het erf er niet zo bij liggen.

'Hé, goeiendag,' klinkt het opeens. De man schrikt op uit zijn dagdroom en komt met moeite uit de ronde stoel.

De andere man, die net binnen is gekomen, steekt hem lachend zijn hand toe en trekt hem overeind.

'Tja, dat ging ons vroeger makkelijker af, hé, toen we nog jong waren.' Ze geven elkaar een stevige brasa.

'Jij ook al?'

'Ja, ik hoorde het van mijn zoon.'

'Ik ook.'

Het is te doen, vinden ze beiden. Ja hoor, het is best te doen.

Samen maken ze een plan. Ze spreken tot in de details af hoe ze dit huisje, waar ze in hun jeugd zoveel plezier hebben gehad, weer helemaal op zullen laten knappen voor dat meisje, voor die Tiffany, de peet-kleindochter van hun jeugdvriendinnetje.

Twee dagen later beginnen de werkzaamheden. Bij beide bedrijven is er door de directeur opdracht gegeven aan enkele medewerkers dat ze voor een paar dagen mee moeten werken met de oud-directeuren, want die hebben een project onderhanden. Altijd wel leuk zo'n verandering vinden de mannen, maar ze zijn wel nieuwsgierig. Waarom dit project?

Als oma peetje een paar dagen later een auto hoort aankomen over het zandweggetje kijkt ze op van het groentebed dat ze aan het wieden is. Dan herkent ze de twee mannen, die in de auto zitten. 'Zo, jullie zijn samen gekomen,' zegt ze. Ze is niet verrast. Ze kent haar mensen, zoals het een bigi sma betaamt. 'Het is gelukt,' stelt ze vast. Jullie zoons hebben de boodschap goed overgebracht. 'Ja zeker,' hoort ze van de twee mannen, 'kom maar mee dan kan je het zelf zien.'

Met z'n drieën gaan ze het pad af, naar achter. En als ze bij het huisje aankomen klapt ze in haar handen van pure verrassing en van blijdschap.

'Wat mooi! Wat is dat schattig geworden!' roept ze. 'Dank jullie wel! Dank je wel alletwee.'

Het huisje is helemaal schoon gemaakt en fris geschilderd, het balkonnetje is gerepareerd en er is een nieuwe deur. Als ze binnengaan ziet oma peetje dat er een mooie nieuwe keukenbank is, met een echt

gasfornuis. Er staat een eenvoudige houten eetset, en de ronde stoel, die is het pronkstuk van de kleine voorzaal. 'Jullie hebben het geweldig gedaan!' zegt oma peetje tegen haar twee jeugdvrienden. 'Ik hoef alleen nog maar gordijnen te maken en lakens enzo. O wat ben ik blij!' Ze loopt door het huisje, maakt de keukenkastjes open en ziet dat er zelfs potten en pannen zijn, en borden en lepels en vorken. Die twee mannen hebben echt aan alles gedacht!

'We hebben het weer zoveel mogelijk als vroeger gemaakt,' zeggen ze. 'Het was net huisje spelen, zoals we toen ook deden, maar dan echt.' Met z'n drieën lachen ze om de jeugdherinneringen.

Ze is hen heel dankbaar, nu kan Tiffany hier komen wonen en kan zijzelf een oogje gooien, van een afstandje voor haar zorgen.

Ze is in gedachten verzonken tot ze merkt dat de twee mannen haar op een bepaalde manier aankijken. Verwachtingsvol.

Ze snapt wel dat ze hen nu wat meer moet vertellen. Aan hun zoons, de huidige directeuren van de twee bedrijven, had ze alleen het absoluut hoognodige verteld: dat de dochter van haar peetdochter in nood verkeert en met spoed onderdak nodig heeft en dat zij daarbij moeten helpen.

Nu ze dat deel van het probleem hebben opgelost hebben ze wel recht op de rest van het verhaal.

'Laten we er maar bij gaan zitten,' zegt ze terwijl ze op de nieuwe eetset wijst. Zelf neemt ze natuurlijk de ronde stoel, want zij moet vertellen. Kort en bondig doet ze het verhaal. Dat Tiffany en haar moeder het niet zo goed samen kunnen vinden, dat Tiff in de laatste mulo zit, 15 jaar. En dat ze zwanger is, terwijl ze nu bij haar moeder weg is. 'Dat zijn de feiten. En ik wil niet dat de geschiedenis zich herhaalt!' besluit ze.

Dat laatste moet ze verder uitleggen, want haar vriendjes van vroeger weten niet wat er is gebeurd, hoe en waarom zij plotseling verdwenen is, er niet meer was in die vakantie, meer dan een halve eeuw geleden.

'Wij waren toen ook 15,' herinnert ze hen. 'En Shafiek was er ook altijd bij, weten jullie nog?' Ja, dat weten ze nog wel, Shafiek zijn vader had die grote boerderij hier in de buurt, die later verkaveld is. Uit die verkaveling komt ook dit stuk grond, want oma peetje haar moeder werkte voor dat boerenbedrijf. Dit perceel is haar pensioen. Haar hele jeugd, haar hele leven woont oma peetje al hier. 'Wat gebeurde er dan toen wij ook 15 waren?' willen de twee mannen weten.

'Ik raakte ook zwanger.' Ze zucht bij de herinnering. Hup, weg alle mooie dromen, die hele mooie toekomst in rook opgegaan. 'Shafiek was de vader, maar ik heb het hem niet verteld, hoor. In die tijd was het allemaal veel moeilijker, mijn moeder moest hard werken om de touwtjes aan elkaar te knopen, geld voor een dokter was er niet, laat staan voor een ziekenhuis. En natuurlijk kon je als meisje niet meer naar school als je eenmaal zwanger was.' Ze zweeg even en staaarde uit het raam. Het was doodstil, midden op de dag, de heetste tijd en geen zuchtje wind. Ze was helemaal terug in haar gedachten, heel ver terug naar dat moeilijke jaar, toen ze 15 was. Ze zag de lucht trillen van de hitte en kwam weer tot zichzelf. 'Wat gebeurde er dan verder? Waar is de baby, waar is het kind?'

'Mijn moeder en ik gingen naar familie op plantage om daar de komst van de baby af te wachten. Toen ik 7 maanden zwanger was werd ik ziek, steeds zwakker en zieker en uiteindelijk werd het kind geboren, maar het was zo klein en teer, dat het al na een paar dagen is gestorven. Alles was voor niets.' Ze wacht even, maar gaat dan toch verder. Ze kon ze nu maar beter alles vertellen. 'Mijn moeder kwam hier weer terug, ze kon haar werk terugkrijgen. Ik bleef op plantage en kwam er langzaam weer bovenop. Toen mijn moeder oud werd en niet meer kon werken ben ik ook hier teruggekomen. Shafiek was allang weg, naar Amerika en volgens mij is hij daar ook altijd gebleven. Ik heb nooit meer wat van hem gehoord. Toen de boerderij werd verkaveld kregen mijn moeder en ik dit perceel. Na de dood van moeder ben ik cursussen gaan volgen en heb ik altijd werk gehad, daardoor kon ik mijn eigen huisje bouwen voorop. Ik wilde hier niet alleen blijven wonen, maar ik wilde dit huisje ook niet afbreken. En kijk nu maar eens waar het goed voor is,....' Een beetje verlegen voegt ze eraan toe: 'Ik moet jullie bedanken, dat jullie zo af en toe hebben laten dozeren, al die jaren, anders was er helemaal niets van over gebleven, van dit alles.' Ze maakt een weids gebaar met haar arm. Een ogenblik is het stil, dan roept ze: 'Help me nou maar uit die stoel, we zijn klaar met al de verhalen.'

HOOFDSTUK 6

In de vooravond zitten Tiffany en oma peetje op het terrasje voor het huis. Tiffany is al bijna een week bij oma peetje. En veel anders dan huilen heeft ze nog niet gedaan. 'Luister eens Tiff,' begint oma peetje. 'Er zijn nog een paar dingen waar je een beslissing over moet nemen. Je weet nu dat je hier kunt blijven wonen voorlopig, het huisje achterop is prachtig geworden.

We moeten morgen maar eens samen gaan kijken.'

'Ja oma peetje.' Dat is alles wat ze als antwoord krijgt.

'Je hoeft echt niet terug naar je moeder voorlopig, dat is immers al goed afgesproken.'

Dat is waar, de dag na die vreselijke scène waarbij haar moeder haar zo geslagen heeft, is er een gesprek geweest tussen oma peetje en haar moeder. Er is beslist dat Tiffany bij oma peetje blijft. En het is beter als ze elkaar voorlopig niet zien.

'En je houdt de baby, dat weet je ook zeker. Maar hoe moet het met Xavier? Hoe lang kun je je beste vriend blijven ontlopen?'

Tiffany weet niet wat ze moet zeggen. Oma peetje zegt nu hardop wat er bij haar ook al steeds door haar hoofd speelt. Ze vraagt zich af hoe lang Xavier zich laat afschepen. En dan hebben we het er nog niet eens over wie de vader van de baby is..., denkt ze bij zichzelf.

TRRRiiiiing, TRRRiiiiing, TRRRiiiiing, ze schrikken beiden op van het geluid van oma peetjes ouderwetse vaste telefoon. Wie zou dat zijn? Oma peetje neemt aan: 'Ja, goedenavond met wie spreek ik?' 'Met mij, ik heb de schoolspullen van Tiffany en de rest van haar kleren ingepakt en aan Xavier meegegeven. Hij komt ze straks brengen. Hij zegt dat hij Tiff niet kan bellen op haar cell.'

Oma peetje gebaart Tiffany dat het haar moeder is aan de telefoon en ze hoort oma peetje vragen of 'hij' al onderweg is.... Daar heb je het al. Tiffany had kunnen weten dat Xavier haar zou komen zoeken. Zijzelf zou zich ook niet zo maar met een kluitje in het riet laten sturen. Ze is nu al bijna een week weg. En haar telefoon is nog uit.

Wat moet ze zeggen? Wat moet ze zeggen?

Met grote ogen waar de paniek uit straalt kijkt ze oma peetje aan.

Ja. Wat moet ze zeggen?

Ai, mi Gado, denkt oma peetje bij zichzelf. Wat moet ze zeggen...?

Het arme kind staat er alleen voor. Van haar moeder hoeft ze niets te verwachten...

'Kom op, Tiff,' zegt ze dan. 'Kom op, we zullen dit varkentje wel eens even samen wassen.' Ze staat plotseling energiek op en vanuit de deuropening zegt ze nog: 'Alhoewel die jongeman Xavier van je niet echt op een varkentje lijkt.' Tiffany begrijpt dat oma peetje probeert om haar met een grapje te bemoedigen. 'Tiffy, kom, straks is hij hier. Wat gaan we zeggen?'

Zij staat ook op en bij de wasbak binnen plenst ze snel wat water in haar gezicht. Haar ogen zijn rood en helemaal dik, haar neus loopt nog een beetje van het huilen, maar dat komt eigenlijk wel goed uit, toch? Volgens Tiffany denkt Xavier nu al dat ze griep heeft, dus dat zullen ze voorlopig maar zo laten. Ze kunnen zeggen dat de ruzie met haar moeder zo erg was dat ze hebben besloten dat ze bij oma peetje komt wonen voor de rest van het schooljaar. Oma peetje knikt, dat klopt wel met de zeer weinige informatie die Tiffy's moeder aan Xavier heeft gegeven, tenminste dat begrijpen ze uit het telefoongesprek.

En ze zeggen niets over haar zwangerschap.

Dat heeft haar moeder ook niet gedaan.

'Helemaal niets daarover, hoor oma peetje! Nog niet!' zegt Tiffany smekend, maar vastbesloten.

Tien minuten later staat Xavier voor de deur met twee grote tassen; een met haar kleren en de ander met haar schoolspullen.

'Zet maar even op het balkon,' zegt oma peetje, 'kom maar gauw door, hoe heb je dat gedaan op die fiets met al die spullen?'

Xavier ziet dat Tiffany echt niet in orde is, maar toch vind hij het gek dat ze al die tijd haar telefoon uit had. 'Griep,' verklaart Tiffany, 'misselijk, overgeven, buikgriep. Sorry, hoor.' Xavier aanvaardt het excuus. Hij vindt het erg van de ruzie met haar moeder. 'Maar,' zegt hij, 'je kon het toch nooit zo goed met je moeder vinden? Dan is het toch een opluchting om nu hier te zijn?'

Zo had Tiffany het nog niet bekeken. Misschien heeft Xavier wel gelijk, misschien moet ze het eens op die manier bekijken.

Ze zitten nog een poosje bij elkaar, dan zegt Xavier dat hij naar huis moet. Het is kerstavond, zijn moeder heeft gevraagd of hij niet te lang wegblijft.

Goh, helemaal vergeten dat het morgen kerst is, denkt Tiffany, door al dat gedoe heb ik oma peetje ook van haar kerstavonddienst weggehouden.

'Xavier,' roept ze hem na, als hij op de fiets stapt. 'Kom je morgen langs? Ik moet je iets laten zien.'

'Wat moet je hem laten zien?' Oma peetje is nieuwsgierig. Tiffany zegt dat ze het huisje achterop morgenvroeg eerst maar eens samen moeten gaan bekijken, maar dan kan ze het later zelf aan Xavier wijzen. Direct na de kerstdagen zal ze 'verhuizen', dan is oma peetje ook weer op zichzelf.

'Het spijt me dat ik u zoveel last bezorg. Maar ik geloof wel dat ik blijven om hier te zijn.' Tiffany is een beetje verlegen om het allemaal zo tegen oma peetje te zeggen, maar die is er juist tevreden mee dat 'dat kind nu weer een beetje bij zinnen lijkt te komen.' In elk geval huilt ze niet meer.

'Nee,' zegt Tiffany beslist. Het is afgelopen met dat gejack. Het is toch kerst.'

De volgende morgen vroeg gaan ze met z'n tweeën naar achter. De oude vrouw en het jonge meisje lopen zwijgend het weggetje af. De stilte tussen hen is vredig, precies zoals het met kerst hoort te zijn. Kalm. Rustig en tevreden kijkt Tiffany rond. Ze is hier nooit geweest, maar heeft wel gehoord dat oma peetje met haar moeder vroeger hier achterop heeft gewoond. Lang geleden natuurlijk. In haar ogen is oma peetje al heel oud, over de zeventig. Zij is nog jong, maar toch geen kind meer... En nu, en nu, nu helemaal niet meer, nu ze zelf een kind verwacht. Voor het eerst kan ze deze gedachte toelaten zonder dat de tranen haar in de ogen schieten. Zou ze er al aan wennen? Nou ja, het is eenmaal zo, ze kan er niets meer aan veranderen. In elk geval, neemt Tiffany zich voor, zal haar kind nooit het gevoel hebben dat het niet welkom is. Daar zal zij zelf wel voor zorgen.

In een opwelling pakt ze oma peetjes hand: 'Het komt allemaal wel goed, oma peetje,' zegt ze zacht. Oma peetje blijft staan en kijkt het meisje recht aan: 'Ja, Tiffany, zeer zeker! Het komt allemaal wel goed. Stap voor stap komt het allemaal goed. Daar gaan jij en ik samen voor zorgen!'

Eensgezind geven ze elkaar een stevige brasa en dan lopen ze door.

Tussen hun tweetjes is alles gezegd, wat gezegd moest worden.

Er zit een flauwe bocht in het weggetje en als ze doorlopen zien ze plotseling het huisje liggen. 'O wat schattig,' roept Tiffany, als ze het ziet. 'Hé, dat zei ik ook al, toen ik het eergisteren zag,' zegt oma peetje. 'En het lijkt nu nog mooier, met die zon erop.' De ochtendzon schijnt precies tegen de voorkant, zodat het lijkt alsof er licht brandt achter de ruitjes van de voordeur. Het ziet er inderdaad schattig uit! Tiffany holt naar de voordeur en piept naar binnen. 'Hier zijn de sleutels,' oma peetje geeft haar een sleutelhanger met twee sleutels eraan. 'Maak maar open.'

Tiffany maakt de voordeur open en loopt direct door naar de achterdeur. 'Zo, nu kunnen we alles goed zien,' zegt ze opgewonden. 'O, oma peetje het lijkt wel een poppenhuis, zo mooi is het.'

Ze draait rond, wil overal tegelijk kijken, trekt de keukenkastjes open, kijkt door de deuropening van het slaapkamertje en maakt de deur open van de kleine badkamer. 'Perfect, perfect' mompelt ze aldoor. Oma peetje kijkt het even aan, ze is blij dat Tiffy het nu allemaal wat beter opneemt. Die dagen dat ze maar bleef huilen waren vreselijk, ze heeft zich echt zorgen gemaakt om dat meisje, hoor. Maar sinds gisteren en zeker vandaag schijnt ze zich veel beter te voelen. Ze zal zich er wel bij neergelgd hebben, denkt oma peetje, de jeugd zit vol veerkracht.

Gelukkig dat Xavier is komen opdagen. Dat kind toch met die beste vriend van haar. Gek dat ze geen vaste vriendin heeft.

Als Tiffany klaar is met haar rondgang door het huisje, kijken ze samen wat er nog ontbreekt. Oma peetje wil dat Tiffany een lijstje maakt, zodat ze straks in haar huis kan kijken wat ze kan aanvullen. Lakens en baddoeken heeft ze genoeg en extra gordijnen heeft ze ook nog wel. Ze moet glimlachen als ze aan gordijnen denkt. Vroeger was het traditie dat men schone gordijnen ophing met kerst. Door dit gebeuren met Tiffany is oma peetje daar helemaal niet aan toegekomen. 'En kijk nu maar weer waar het goed voor is,' zegt ze net als een paar dagen geleden. Tiffany kijkt haar vragend aan.

'Nee, laat maar, ik praat in mezelf, hoort bij de leeftijd. Gordijnen moeten we straks niet vergeten te nemen, hoor.'

Samen lopen ze terug naar het huis van oma peetje. Onderweg vraagt zij aan Tiffany of ze niet bang is om alleen te gaan wonen daar. 'Waarom zou ik bang zijn?' vraagt Tiffany. Ze is eigenlijk altijd al veel alleen geweest. Ze is eraan gewend en ze vindt het wel prettig om op haarzelf te zijn. 'Maar ga je het niet ongezellig vinden?' vraagt oma peetje zich af. 'Nou dan kom ik toch lekker naar voren, naar u toe,' roept Tiffany en ze kijkt vrolijk. Hé, gelukkig, denkt oma peetje, ze is niet meer zo somber en stil.

HOOFDSTUK 7

Thuisgekomen begint oma peetje de spullen bij elkaar te zoeken, die Tiffany achterin nodig heeft en die ze zelf wel kan missen.

'Je komt natuurlijk wel elke dag hier eten,' zegt oma peetje. 'Je moet goed eten nu, hoor Tiff.' Even betreft haar gezicht, maar dan knikt ze dapper. 'Ja oma peetje,' zegt ze. 'Warm eten kom ik bij u. Brood kan ik zelf maken, voor ontbijt en voor school en voor 's avonds. Ik heb een ijskast voor toespis en broodbeleg, toch,' besluit ze triomfantelijk.

'En soms zal ik in het weekend wel eens koken voor ons samen.'

Dat vindt oma peetje een goed idee.

Terwijl ze zo bezig zijn met z'n tweeën komt Xavier eraan.

'Aan het verhuizen?' vraagt hij. 'Ja, dat kan je wel zeggen,' beaamt Tiffany. 'Je komt als geroepen, kan je direct meehelpen.' Ze wijst op de tassen die hij gisteren al gebracht had en waar nu een stapel andere dingen bij gekomen is. 'Alles moet naar achter.' 'Naar achter?' vraagt Xavier, 'Waar achter dan?' Hij kijkt naar de achterdeur van oma peetjes huis.

'Nee, sufferd, niet daar,' lacht Tiffany. 'Helemaal achterop, daar ga ik wonen.' Xavier zijn mond valt open. 'Blijf je dan niet hier, ga je weer verhuizen?' 'Doe je mond dicht, dan zie je er niet zo dom uit.' Samen met oma peetje lacht ze hem uit. Maar Xavier begrijpt het echt niet. Hij kent het huisje achterop niet, dus Tiffany zal het hem eerst laten zien. 'Kom, we nemen direct elk een tas mee, dan gaan we.'

Voor de tweede keer die dag loopt ze het zandweggetje naar achter, naar 'haar' huisje. 'Wow!' zegt Xavier als ze de bocht omkomen en hij het huisje ziet. 'Wow! Is dat voor jou?' Jazeker is dat voor haar, vertelt Tiffany en ze legt uit dat oma peetjes huis veel te klein is voor twee mensen. Ze heeft maar een kleine slaapkamer. Dit huisje is ook klein, nog kleiner zelfs, maar voor haar alleen is het perfect! 'Dus je bent echt van plan om niet meer naar huis te gaan, naar je moeder?' Xavier vraagt het ernstig. Zelf heeft hij een goede band met zijn ouders en zijn broertje en zusje en bij hun thuis is het altijd wel gezellig. Hij weet ook dat het bij Tiffy thuis anders is. Tiffany vertelt van de ruzie met haar moeder, maar zegt niets over de reden ervan. 'Ze heeft me geslagen,' zegt ze, 'geslàn' herhaalt ze ten overvloede.

Nee, voor dit laatste schooljaar in elk geval blijft ze hier, maar

waarschijnlijk voor altijd. Onder het praten ruimt ze de spullen op die ze meegebracht hebben. Alles gaat keurig in de kast en de schoolspullen op de boekenplank aan de muur. Wat er niet op past, regelt ze netjes op de eettafel.

Xavier vindt het ook een leuk huis. 'Cool hoor,' zegt hij. 'Helemaal op jezelf.'

'En een goede plek om te studeren.'

Het is wel een stuk fietsen naar school, veel verder dan van hun eigen huis, maar dat heeft ze er wel voor over, zegt Tiffany.

Hoe het moet met school als ze dikker wordt? Als haar buik groter wordt en zichtbaar,... ? Na de kerstvakantie gaat ze gewoon naar school, dat zeker! En daarna? Ze weet het nog niet.

Zwijgend loopt ze samen met Xavier terug naar oma peetje. Voordat Xavier op de fiets stapt om naar zijn eigen huis te gaan, zegt hij: 'Tiff ik zag Bika van je op straat lopen. Ze zag er niet zo goed uit.' Geschrokken kijkt Tiffany hem aan. Bika op straat? Gevaarlijk! Ze hield altijd de poort zo goed gesloten.

Ze wil toch niet dat hij wordt aangereden? Kennelijk laat haar moeder de poort openstaan als ze met de auto uitrijdt. 'O Xavier, alsjeblieft, wil je een paar keer per dag kijken of de poort dicht is? Misschien kan je naar Bika gaan kijken als mijn moeder naar het werk is, zodat ze minder op straat gaat?'

De volgende dag komt Xavier 's middags helemaal bezweet aanfietsen. Hij heeft heel hard gereden en hij brengt geen goed nieuws. Bika is weg. Xavier heeft overal in de buurt gekeken, maar geen spoor... Ze is weg.

Hij heeft Tiffany's moeder ook gevraagd of ze weet waar de hond is, maar die had eigenlijk nog niet eens gemerkt dat ze weg was.

Tiffany is ontroostbaar. Haar Bika, haar hond, haar beste vriendin, zo maar weg. Oma peetje en Xavier proberen haar uit te leggen dat oude honden het vaak zelf voelen als ze niet meer kunnen, als ze helemaal op zijn. Dan zoeken ze een plek waar ze rustig kunnen sterven.

Bika was toch al oud?

Ja dat wel, maar de dierenarts had juist gezegd dat ze nog best een paar jaar mee kon. Misschien is ze eten gaan zoeken, misschien had mijn moeder vergeten haar bak te vullen en is ze zelf wat gaan zoeken

bedenkt Tiffany hoopvol. Xavier belooft dat hij zal kijken of er iets in haar bak is en in elk geval zal hij er lekker vers eten in doen. Wie weet komt ze dan nog terug.

Maar nee, dat gebeurt niet. Twee, drie dagen achtereen gaat Xavier trouw vers eten in de etensbak zetten, maar Bika komt niet tevoorschijn.

Langzaam begint Tiffany de hoop op te geven. Ze is verdrietig, zo verdrietig. Dat dit juist nu moet gebeuren. Ze heeft het gevoel dat ze achter elkaar alles kwijtraakt: haar moeder, haar toekomst, haar dromen, haar jeugd en nu ook nog haar Bika.

Oma peetje maakt zich zorgen. Moet het arme kind nog meer te verwerken krijgen? Ze weet niet meer hoe ze haar moet troosten. Ze kan niet veel meer doen dan zorgen dat Tiffy gezond blijft eten en op tijd naar bed gaat. Ze probeert haar af te leiden, maar dat lukt niet erg.

In elk geval laat ze haar nog niet naar haar eigen huisje gaan. Dat kan ook wel na nieuwjaar, denkt oma peetje. Met veel moeite krijgt ze Tiffany zover dat ze zich opknapt en leuk aankleedt om op oudjaarsdag naar de stad te gaan. Samen met Xavier gaat ze naar de pagarestafette en ze kijken rond bij de verschillende streetparty's. Maar ze komt op tijd weer terug, ze voelt zich niet vrolijk genoeg om oud en nieuw op straat te vieren, aan de Waterkant.

Later op de avond, als ze zitten te wachten tot het 12 uur is, vertelt Tiffany aan oma peetje dat ze die ene keer voor de kerstvakantie eigenlijk was gekomen om iets moois te zoeken om aan te trekken met kerst. Het is wel heel anders gelopen. Een heel andere kerst, dat wel, en een heel andere jaarwisseling ook.

Terwijl ze zo samen op het voorbalkonnetje in het donker zitten horen ze ineens een zacht gejack. Tiffany vliegt overeind, ze weet het direct, geen twijfel mogelijk, dat geluid herkent ze overal: Bika! Bika is haar gaan zoeken en Bika heeft haar gevonden.

Ze heeft er wel een paar dagen over gedaan, bijna een week, maar Bika heeft haar gevonden! De arme hond is uitgeput en uitgehongerd.

Oma peetje neemt snel een bak met brood en melk voor haar.

Echt hondenvoer heeft ze natuurlijk niet in huis. Bika eet gulzig en als alles op is, kijkt ze oma peetje dankbaar aan. Tiffany zit naast haar hond op de grond en kan d'r bijna niet loslaten. Ze is zo blij! Ze blijft maar aaien en aaien, tot Bika vast in slaap is. 'Kom, zegt oma peetje,

'laat d'r nu maar. Het arme beest is doodmoe. Ze heeft dagenlang gezworven, zonder eten nog wel.' Tiffany ziet wel hoe mager die grote Bika is geworden. Ze haalt haar oude slaap-T-shirt en legt het over Bika heen. 'Zo,' zegt ze tegen oma peetje, 'nu weet ze zeker dat ik hier ben als ze wakker wordt. Hoeft ze niet meer te gaan zoeken.'

Samen wachten ze het nieuwe jaar af, de oude vrouw, het meisje en de hond. Ieder met zijn eigen gedachten.

Hoe moeten we dat grote beest te eten geven, vraagt oma peetje zich af? Terugsturen kan natuurlijk niet. Het kind heeft d'r nodig. Ze is zo blij met haar hond.

Tiffany krijgt door de komst van Bika weer nieuwe hoop. Ben ik toch niet alles kwijt, denkt ze bij zichzelf, valt het misschien toch wel mee allemaal.

En Bika? Bika koestert zich in het oude T-shirt van Tiffany en slaapt, slaapt tot ze wakker wordt van het rommelen van haar eigen maag.

HOOFDSTUK 8

Nog maar twee dagen en dan begint de school weer. 'Kun je al wat zien?' vraagt Tiffany aan oma peetje. Ze zijn bezig om haar schoolkleden zo goed als mogelijk wijder te maken. Alles zit inmiddels te strak. Ze had al nieuwe beha's gekocht, maar nu passen de jeansbroeken ook niet meer. Gelukkig heeft ze ook een paar van die stretchbroeken, die rekken mee, die kan ze voorlopig nog aan. Met een wijde blauwe bloes erover is er nog niet veel te zien. Maar rokken en gewone jeans kan ze voorlopig wel vergeten.

Bika kijkt het allemaal aan vanaf het balkon. Tiffany is verhuisd naar het huisje achterop, met Bika, maar ze komt nog elke dag naar voren. Zo'n hele dag alleen is lang, hoor, heeft ze tegen oma peetje gezegd. Maar als de school straks is begonnen zal het wel meevallen en dan heeft ze ook haar huiswerk weer. Oma peetje is blij dat ze zich zo goed op de school voorbereidt, op het nieuwe kwartaal. Over de baby praat ze niet en als oma peetje iets zegt, dan reageert ze gewoon niet. Misschien is ze nog niet zo ver, denkt oma peetje, misschien heeft ze iets meer tijd nodig.

Terwijl ze zo bezig zijn komt er een auto aan. Oma peetje is verrast en blij tegelijk. Het zijn haar twee vrienden. Nadat ze elkaars nieuwjaarswensen in ontvangst hebben genomen, worden ze voorgesteld aan Tiffany. Nu zien ze haar in levende lijve. En wat ze zien bevalt hen wel, dat laten ze duidelijk merken. Een dappere kleine meid! Dat zeggen ze tegen haar. Tiffany wordt er verlegen van. Maar ze laten haar nog iets merken en dat is dat ze veel van haar verwachten. Nadat oma peetje zei dat ze niet wil dat 'de geschiedenis zich herhaalt' hebben de twee mannen samen besloten dat ze dat pete-kleinkind zullen helpen met haar opleiding. Ze zullen zorgen dat zij, Tiffany, wel de kans krijgt om haar studie af te maken, om haar dromen waar te maken. Om te beginnen hebben ze nu een pc voor haar gebracht. Het is geen nieuwe, bepaald geen Ipad, maar het is een prima pc en hij kan op internet via de wifi van de bedrijven voorin. Ze kan dus alles gemakkelijk en gratis online opzoeken wat ze moet weten voor school. Dat is dubbel handig want als ze dikker wordt zal het lastig zijn om op de fiets naar een internet-café te gaan. Oma peetje glimlacht bij zichzelf. Eigenlijk zijn ze niets veranderd, vroeger toen ze, toen we, jong waren deden ze dit ook

al, alles regelen, alles plannen. En ze hebben er plezier in, zo te zien. Oma peetje en Tiffany moeten mee naar achter naar het huisje, want dan kan de pc direct geplaatst en aangesloten. Als ze gezamenlijk naar achter lopen, rent Bika vooruit. 'Hé, van waar komt die hond?' Tiffany vertelt het verhaal van de komst van Bika en benadrukt dat het h  r hond is. 'Goed, het kan nooit kwaad als er op een jong meisje gepast wordt.' De mannen maken er grapjes over. Bika laat wel meteen zien dat het ook werkelijk ernst is, want ze gaat voor de deur staan met de haren recht overeind. Niemand komt hier zo maar binnen, schijnt ze te zeggen. Zelfs Tiffany heeft Bika nog niet eerder zo meegemaakt, maar ze zijn het erover eens dat het een veilig gevoel is, zo'n goede waakhond. Als ze eenmaal binnen zijn en Bika ziet dat het 'goed volk' is, dan gaat ze rustig op het piepkleine balkonnetje liggen. De twee mannen vinden het huisje er echt gezellig uitzien, de gordijnen hangen, Tiffany's spulletjes zijn netjes geregeld en nu komt de computer erbij. Ja, een prima plek om te studeren, vinden ze met elkaar. 'Wanneer begin je weer op school? De glo-scholen zijn alweer begonnen, toch?' 'Overmorgen,' zegt Tiffany. 'Maar morgen ga ik de straat op om bij een paar glo-scholen te kijken of ze iemand nodig hebben voor huiswerkbegeleiding.' Oma peetje kijkt verrast. Dat kind toch, daar heeft ze niets van gezegd. Waarom zou ze dat doen? Tiffany heeft bedacht dat ze een baantje gaat zoeken om zelf wat geld te verdienen, want nu Bika ook hier woont is het wel wat zwaar voor oma peetje. En bij de naschoolse opvang hebben ze huiswerkbegeleiders nodig, heeft ze gehoord. De drie oude mensen kijken elkaar aan. 'Nou, nou,' zeggen ze vol bewondering voor zoveel eigen initiatief: 'In onze tijd noemden ze dat zelfwerkzaamheid en zelfredzaamheid. Een prima plan!' Ze willen wel met haar afspreken dat ze niet meer dan twee middagen max gaat werken. Haar eigen schoolwerk moet niet in gevaar komen. Dan nemen de mannen afscheid van Tiffany, oma peetje loopt met hen mee naar voren. Wat een flink kind, vinden ze, ze doet hen denken aan oma peetje toen die nog zo'n jong meisje was. Ook zo vastbesloten en met de dingen goed op een rij in haar hoofd. 'Ja, dat kan wel zijn, maar over de baby praat ze nog niet, hoor.' Oma peetje kijkt zorgelijk: 'Hoe gaat ze doen als iedereen kan zien dat ze zwanger is?' Met z'n drieën vragen ze zich nog af hoe dat zit met de vader van de baby en dan vertrekken de twee mannen met een: 'Nou, we zien wel.'

We komen gauw weer langs, hoor.'

Tiffany vindt voor het tweede kwartaal van het schooljaar een werk als huiswerkbegeleidster bij een derde klas van een glo school.

Twee keer per week en vooral op rekenen letten, werd haar gezegd. Met het geld dat ze ervoor krijgt kan ze hondenvoer kopen voor Bika, dus dat is mooi geregeld.

Ze is oma peetje dankbaar, dat zeker, maar ze wil niet helemaal van haar afhankelijk zijn, met hond en straks ook nog met baby. Ook die twee opa's is ze dankbaar. Die hebben er voor gezorgd dat ze in dit huisje kan wonen.

Als ze ziet hoe de drie oude mensen genieten van hun hernieuwde vriendschap is ze zo blij voor ze; oma p. en opa 1 en 2, zo noemt ze hen.

Ze weet best dat oma peetje zich zorgen maakt, hoe het verder moet allemaal. Soms maakt ze ook opmerkingen over de vader van de baby en over het groeien van haar buik en over hoe Tiffany zich voelt. Nou, dat laatste gaat een stuk beter, gelukkig! Misselijkheid komt bijna niet meer voor. Maar ze is echt wel misselijk geweest, zeker, als ze daar nog aan denkt. Ze heeft het aardig kunnen verbergen met die zogenaamde buikgriep. Ze kan alleen niet alles meer verdragen wat ze lekker vindt. Ze kan wel kotsen als ze patat ruikt bijvoorbeeld. Dat is niet zo erg, denkt Tiffany bij zichzelf, want geld om patat te kopen heeft ze eigenlijk toch niet. En bovendien, je wordt er maar dik van. Inmiddels heeft ze wel al een aardig buikje, dat ziet ze zelf ook wel. De anderen in haar klas is het nog niet opgevallen en met hun oude groepje heeft ze nauwelijks nog contact. Ze haast zich die twee dagen na schooltijd direct naar huiswerkbegeleiding en de andere dagen gaat ze altijd meteen naar huis. Vaak komt Xavier langs om samen te studeren en ook tegen hem heeft ze nog niets gezegd.

Vandaag is ze vroeg uit en ze heeft een lange middag voor zich.

In rustig tempo fietst ze naar huis. Oma p. zit te dutten op haar balkon, Tiffany maakt haar maar niet wakker, ze komt straks wel terug voor het eten.

Eerst maar naar achter, naar haar eigen huisje. Bika is uitgelaten haar zo vroeg al te zien, dat laat ze duidelijk merken. Tiffany is blij dat de hond haar is gevolgd naar oma peetjes huis. Het is fijn om door Bika

verwelkomd te worden, zo voelt ze zich minder alleen, want eigenlijk mist ze haar moeder toch. Ze zal het nooit toegeven, maar zo is het wel. Ook het vriendengroepje van vorig jaar mist ze, wat was dat gezellig, met z'n allen in één klas!

Vaak denkt ze nog aan de woorden van het schoolhoofd, toen ze ging protesteren tegen de nieuwe klassenindeling.

Wat zei hij ook weer precies? 'Jullie zijn geen kleine kinderen meer, dus jullie moeten leren omgaan met het echte leven, het harde leven.' Nou, dat komt bij haar wel helemaal van pas, denkt ze triest, het harde leven, het echte leven, ja hoor. Ze voelt de tranen prikken in haar ogen. Nee, niet weer, geen huilbui nu, denkt ze dapper.

Ze is binnen bezig haar schooltas uit te pakken als ze Bika hoort blaffen. Aan het geluid hoort Tiffany dat het goed volk is en nieuwsgierig gaat ze kijken. Een van de vrienden van oma p. komt eraan, met een groot pak onder zijn arm. Het is opa 1. Wat knap van Bika bedenkt Tiffany, dat ze al weet dat deze man te vertrouwen is, zo vaak heeft Bika hem niet ontmoet, maar dan ziet ze wat het pak is dat hij bij zich heeft. Hondenbrokken, een grote zak hondenbrokken. Tiffany schiet in de lach als ze ziet hoe Bika om de benen van de oude man heen draait en danst. 'Hé ouwe gek,' roept ze, 'voorzichtig, hoor! Straks laat je 'm nog vallen!' 'Waaat,' zegt de man, 'wie is hier een oude gek?' Tiffany schrikt zich een ongeluk! Hij denkt dat ik hém bedoel, schiet het door haar hoofd en stamelend begint ze excuses te maken. Ze schaamt zich dood, maar dan ziet ze dat de man haar gewoon staat uit te lachen. Hij plaagde haar alleen maar! Even kijkt ze nog bedenkelijk, maar dan kan ze zelf ook weer lachen. Ze bedankt uitbundig voor de hondenbrokken. Opa 1 moet even gaan zitten om bij te komen van het sjouwen en zet de zware zak op het balkon tegen het hekje aan.

'Wacht maar. Straks zet ik 'm wel binnen,' zegt hij tegen Tiffany, als hij ziet dat zij de zak wil oppakken. 'Jij moet nu helemaal niet meer tillen, hoor. Je mag me wel een glas koud water geven.'

Tiffany neemt zelf ook wat te drinken en samen zitten ze een beetje onwennig op het kleine balkon.

'Kijk, er komt iemand aan,' zegt opa 1 na een poosje. 'Wie is dat?' Het blijkt Xavier te zijn, die komt om samen met Tiffany te studeren. Volgende week is de rep-week. 'Dan zal ik jullie niet ophouden.'

Ik ga er weer vandoor.'

En tegen Xavier zegt hij nadrukkelijk: 'Je zorgt wel goed voor haar, toch!'

Dan is hij weg.

HOOFDSTUK 9

‘Wie is dat? Wat bedoelt hij eigenlijk?’ vraagt Xavier aan Tiffany, maar die is al aan haar schoolwerk begonnen, zodat ze geen antwoord hoeft te geven.

‘Nou ja, laat ook maar. Kijk, ik heb een portie voor je gebracht.’ Hij haalt een macdonaldzak uit zijn tas en zet die voor Tiffany op tafel. ‘Lekker hé,’ zegt hij terwijl hij het zakje open maakt. De geur van patat en hamburger verspreidt zich en tegelijkertijd trekt Tiffany wit weg. Zo wit dat ze bijna groen lijkt. ‘Wat is er met jou?’ roept Xavier geschrokken als Tiffany zo ruw opspringt dat haar stoel achterover valt. Ze verdwijnt in de badkamer en het duurt een poos voordat Xavier haar de wc hoort doortrekken. Als ze weer tevoorschijn komt is Tiffany nog een beetje bleek, maar hij ziet dat ze moeite doet om zich te herstellen. ‘Wat is er eigenlijk aan de hand?’ wil Xavier weten. Hij laat zich nu niet meer met een kluitje in het riet sturen en blijft net zo lang doorvragen tot Tiffany in huilen uitbarst. ‘Nou vertel op!’ Xavier is het zat. Hij moet nu weten wat er aan de hand is. ‘Anders ga ik het aan je oma peetje vragen, hoor!’ Ze beseft dat ze niet langer kan wachten. Vroeg of laat komt hij er toch achter en hij kan het maar beter van haarzelf horen. Tiffany snikt nog wat na en dan begint ze te vertellen. Het hele verhaal gooit ze eruit, vanaf de ruzie met haar moeder. Nu weet hij wat de reden van die ruzie was en ook waarom ze hier is komen wonen, met baby erbij kan ze immers niet in oma peetjes kleine huisje blijven. ‘O Tiff,’ is het enige wat Xavier kan uitbrengen als ze is uitverteld. ‘O Tiff,’ blijft hij herhalen. En dan opeens: ‘Ik dacht dat je nooit met iemand anders seks hebt gehad, behalve die ene keer met mij?’ Hij kijkt haar recht aan. ‘Ja dat klopt, zo is het ook,’ zegt Tiffany kalm, terwijl ze hem vast in de ogen blijft kijken. ‘Maar dan, maar dan..., dan ben ik...’ stamelt Xavier. ‘Ja,’ zegt Tiffany luidop, ‘jij bent de vader! Geen enkele andere mogelijkheid!’ Het enige dat Xavier nog uit kan brengen is: ‘Wow.’

Dan is het zijn beurt om ruw op te springen. Hij grijpt zijn fiets en gaat ervandoor. Slippend ziet ze hem om de bocht verdwijnen. Nu weet hij het tenminste, maar hoe zal hij het opnemen? Hoe zal hij het verwerken? Hij is weggerend zonder zijn spullen mee te nemen, dus hij moet wel weer terug komen, denkt ze. Maar wanneer? Sombor pakt ze het macdonaldzakje en kiept het leeg in Bika’s bak.

'Jij hebt daar geen moeite mee, hé.' zegt ze tegen de hond. Dan loopt ze naar voren, naar oma peetje. Voor vandaag is ze haar schoolwerk vergeten. Ze heeft nu iets anders aan haar hoofd.

'Ha Tiffy,' begroet oma peetje haar. 'Wat ben jij vroeg thuis, kijk ik heb bezoek.' Ze is echt opgewekt. Opa 1 zit met een groot glas koude stroop bij oma peetje op het balkon. Hij is dus niet direct weggegaan, denkt Tiffany. 'Was dat Xavier die net langs ging?' vraagt oma peetje. 'Vanwaar die haast?'

'Hij weet het!' Dat is alles wat Tiffany hoeft te zeggen en oma peetje begrijpt het meteen, hij weet nu dat Tiffany een baby moet krijgen. Maar moet hij daarom zo hard weg racen, vragen oma peetje en opa 1 zich af? 'Nou, kijk, hij weet ook wie de vader is,' verduidelijkt Tiffany. 'O wie dan?' Oma p. is nu echt nieuwsgierig. Maar dan is het opa 1 die het meteen begrijpt: 'Hij dus! Hijzelf! Hij is de vader.'

Opa 1 wil wat meer van hem weten, van zijn familie vooral: wie is hij eigenlijk? Oma p. vertelt wat ze weet en vraagt dan aan Tiffany nog meer informatie. 'Waar woont hij eigenlijk?' Dat wil opa 1 weten. Dat maakt toch niets uit, vindt Tiffany, maar opa 1 wil het weten, want hij dacht al dat Xavier hem bekend voorkwam. Nu hij zijn naam weet, weet hij misschien ook wie zijn familie is, zijn grootvader met name. Als Tiffany een beetje onwillig het adres noemt dan roept opa 1 met stelligheid uit: 'Ja, hoor, dat is 'm!' 'Weet je niet meer...?' vraagt hij aan oma p. en samen graven ze diep in hun jeugd-herinneringen. Al gauw weten ze het weer: er was een jongen, twee klassen boven hen, met dezelfde achternaam als Xavier en ook dezelfde trekken; hij moet de kleinzoon zijn. Bovendien, het adres is hetzelfde, dus Xavier z'n vader woont in zijn ouderlijk huis met zijn gezin. Waar zou die grootvader dan wonen? 'O, dat weet ik wel, hoor, ik ben wel eens met Xavier naar zijn opa geweest. Hij blijft in 'Margriet,' zegt Tiffany. Zo dat weten ze dan ook weer.

Later, als oma peetje en Tiffany weer alleen zijn komen ze er nog even op terug. Oma p. is blij dat ze nu weet dat Xavier de vader van het kindje is. Aan de andere kant, hoe moet dat nu met hun vriendschap? Tiffany moet niet ook nog haar beste vriend kwijtraken. Soms zijn jongens heel onredelijk over een baby krijgen, weet oma peetje.

Ze verwijten het meisje dat ze zo stom is om zwanger te raken. Ze nemen geen verantwoordelijkheid voor het feit dat je het samen doet, met z'n tweeën. Alléén kan je helemaal geen baby maken. Ze wil Tiffany erop voorbereiden dat in zo'n geval zij, als meisje, er wel alleen voorstaat. 'Zwangerschap kan je niet blijven ontkennen, vaderschap wel,' waarschuwt ze Tiffany.

'Maar Tiff,' zegt ze tenslotte, 'voor ons beiden maakt het niets uit, hoor. Wij hebben afgesproken dat we het samen gaan doen, toch.'

De volgende ochtend gaat Tiffany naar school met twee tassen. Ze neemt die van Xavier ook maar mee, want als ze hem op school ziet verschijnen, zal ze 'm afgeven, dan hoeft hij tenminste niet zonder boeken te zitten.

Voor schooltijd ziet ze hem niet en teleurgesteld zit ze in haar eigen klas.

In de pauze staat ze onder een boom haar brood te eten met de twee tassen aan haar voeten, maar hij verschijnt niet. Zo ook de volgende dag. Ook de derde dag sjouwt ze weer met zijn tas, maar ze ziet Xavier niet voor schooltijd. Weer gaat ze in de pauze onder de boom staan om haar broodje te eten en ze heeft de hoop al bijna opgegeven, als er een schaduw over haar heen valt. 'Dag,' klinkt het zacht, 'mag ik m'n tas?' Ze knikt naar beneden en wijst dat Xavier de tas kan pakken. Voor ze nog iets tegen elkaar kunnen zeggen gaat de bel.

Zwijgend gaan ze ieder naar hun eigen klas. Na schooltijd gaat Tiffany direct naar huis. Het was een lange dag en ze heeft honger. Ze weet zeker dat oma peetje al klaar is met koken, dus ze stopt eerst bij het huisje vooraan.

Als ze haar fiets tegen het hek wil zetten, ziet ze dat er al een fiets staat. Van Xavier. Ze wil direct weer opstappen om door te rijden. Als hij bij oma p. is kan ze maar beter direct naar haar eigen huisje gaan. 'Wacht even,' roept oma p., 'wacht!' Ze vertelt dat Xavier inderdaad bij haar is geweest, maar nu bij Tiffy thuis op haar zit te wachten. Ze hebben een heel gesprek gehad, zij en Xavier, vertelt oma peetje. 'Die jongen is niet onverstandig, hoor,' maakt ze hem een compliment. 'Ga maar gauw naar huis, dan hoor je het zelf wel.'

Als ze bij haar eigen huisje komt zit Xavier te wachten op het balkon. Zonder hem aan te kijken zet Tiffany haar fiets weg en opent de deur. Terwijl ze de ramen openmaakt begint hij te praten.

‘Wacht even, ik hoor je niet, ik kom er zo aan.’ Ze roept het, want ze haast zich naar de wc. Ze moet eerst plassen. Dat moet ze nu veel vaker dan normaal. Komt door de dikkere buik, zegt oma peetje, er is minder plaats over voor haar blaas naarmate de baby groeit, dus moet ze vaker plassen.

Dan zit ze vlak naast hem op het balkonnetje. Er passen maar net twee stoelen op, ze moet wel zo dicht bij hem zitten.

‘Ik heb nagedacht,’ begint Xavier.

‘Niet zoveel als ik,’ snauwt Tiffany tegen hem. Ze is opgelucht dat hij er nu weer is, maar ze is boos dat hij drie dagen weg bleef. En haar met zijn tas liet sjouwen, dat ook nog.

‘Wacht nou even, Tiff, je snapt toch wel dat ik verrast werd, dat ik me rotschrok?’ Xavier kijkt haar aan en houdt haar blik vast, als ze hem nog een beetje onwillig in de ogen kijkt.

Eigenlijk weet ze diep in haar hart wel dat hij gelijk heeft. Zelf heeft ze de eerste paar weken bijna niets anders gedaan dan janken, toen ze pas wist dat ze zwanger is.

‘Ja, ik schrok me een ongeluk, klopt, maar het is nu eenmaal zo. Het gaat er nu maar om hoe we het oplossen.’ Zoals Xavier het zegt klinkt het nogal simpel, maar dat is het niet, daar is Tiffany allang achter. ‘We?’ Tiffany vraagt het hem maar even. ‘We, bedoel je niet “jij”?’ vraagt ze hem met klem.

Nee, hij is hier heel duidelijk in, het is niet alleen Tiffany’s probleem.

No spang. Hij wil graag helpen. Het is immers zijn baby ook.

Oma p. heeft al verteld van de twee oude jeugd vrienden, die hebben geholpen om het huisje in orde te maken. ‘O ja,’ zegt Tiffany enthousiast, ‘Opa 1 heeft ook een grote zak hondenbrokken voor Bika gebracht. Dat is een dure huisgenoot, hoor. die Bika.’ De hond hoort haar naam en komt direct met haar grote kop door het hekje om geaaid te worden. ‘Kijk uit, sufferd, straks blijft je kop vast zitten.’

‘Noem je ze “opa”, die oude mannen?’ wil Xavier weten. ‘Nee hoor, ik weet niet hoe ik ze moet noemen, meneer.... is zo lastig. Ik weet niet eens hoe ze echt heten, dus in gedachten noem ik ze opa 1 en 2,’ legt Tiffany uit.

Xavier vertelt waarover hij heeft gedacht. Hij vindt dat de baby hun toekomst niet mag vernietigen, in tegendeel, nu er een baby komt moeten ze juist extra hard aan hun toekomst werken. Dan vertelt hij zijn plan.

HOOFDSTUK 10

Oma p. merkt dat 'die kinderen' wel heel lang wegblijven. Ze moeten toch honger hebben, denkt ze bij zichzelf. En vooral Tiffy moet goed eten.

Zal ze ze maar wat te eten brengen? Vandaag heeft ze pindabrafoe met kip en zoutvlees gekookt en tomtom. Ze vult een kleine pot met soep en doet tomtom in een plastic bakje, dan zet ze alles in een mandje en begint naar achter te lopen. Behalve om het eten, moet ze zichzelf toegeven, is ze ook wel nieuwsgierig. Xavier heeft haar al van zijn plan verteld en ze wil weten hoe Tiffany reageert. Die jongen is niet dom hoor, en hij neemt kennelijk zijn verantwoordelijkheid ook. Die moet maar econoom worden, of zoiets, denkt ze bij zichzelf.

Als ze de bocht door gaat en het huisje ziet liggen, dan ziet ze dat het nog niet helemaal in orde is daar met dat plan. Ze ziet Tiffany en Xavier druk gebaren naar elkaar. Ze zijn in een verhitte discussie. Oma peetje weifelt of ze wel door moet lopen, maar Tiffany heeft haar al gezien en wenkt haar om dichterbij te komen. Ze zoekt steun, denkt oma peetje, laat me maar doorlopen. 'Heb je het gehoord oma p.?'

Tiffany is helemaal verhit. 'Heb je het gehoord?' Ja, oma peetje heeft het gehoord. Xavier wil de helft van zijn maandgeld, dat hij krijgt afgeven voor Tiffany, hij voelt zich verantwoordelijk. Tiffany wil niet afhankelijk zijn van hem, en de helft is te veel! Dat geeft alleen maar problemen tussen hen.

'Wacht even, Tiffy, wacht nou even. Heb je het wel goed begrepen?' Oma p. verduidelijkt het plan dat Xavier in zijn opwindning niet zo goed heeft uitgelegd. Het gaat er immers om te sparen voor de baby, die straks van alles nodig heeft. Zelf kan Tiffany nu niet aan sparen voor de baby denken, want ze zal nog genoeg andere dingen moeten hebben voor de laatste maanden van de zwangerschap en voor de bevalling. Xavier is juist heel economisch bezig door op termijn te denken. 'En trouwens, de soep wordt niet zo heet gegeten als hij wordt opgediend,' grapt oma p.

'Wie wil er pindasoep?'

Ze moeten erom lachen en dat lucht op. Nu kunnen ze rustig verder praten.

Maar eerst eten, lekker, pindasoep...

'Zeg Tiff,' begint Xavier voorzichtig, 'hoe doe je straks met je baantje van huiswerkbegeleiding?' Tiffany is allergisch voor bemoeizucht heeft hij gemerkt, dus hij past wel op hoe hij zijn vraag inkleedt. Tot de paasvakantie zit ze goed met dat baantje en het lijkt erop dat ze daarna door zal kunnen gaan, maar dan zal ze misschien te dik zijn om nog goed te kunnen fietsen. Als ze merken dat ze zwanger is, wordt ze vast ontslagen. Daarover maakt Tiffany zich geen illusies, dus als Xavier voorstelt om te proberen het baantje van haar over te nemen na de paasvakantie vindt ze dat een prima plan.

Sinds Xavier weet dat hij de vader van de baby is, is er tussen hen niet veel veranderd. Tiffany was zo bang dat hun vriendschap zou verdwijnen, oma peetje had haar immers gewaarschuwd voor die jongens die boos worden omdat ze meisjes stom vinden als ze zwanger raken. Als ze heel eerlijk is, vindt Tiffany het ook wel een beetje stom, maar niet alleen van zichzelf, niet alleen van het meisje. Ook van Xavier, ook van de jongen. Er zijn zoveel voorbehoedmiddelen en er is zo makkelijk aan te komen, via stichting Lobi.

Een ongewenste zwangerschap hoeft eigenlijk niemand te overkomen.

Toen ze hem dat gewoon op de man af heeft gevraagd, gaf Xavier Tiffany helemaal gelijk. Zo is het. Ze zijn beiden stom geweest en ze zullen samen voor de gevolgen opdraaien. De zwangerschap was ongewenst, jawel, maar de baby niet, hebben ze besloten. De baby is welkom! Ze zullen hun toekomst een beetje aan moeten passen, want in hun dromen kwam nog lang geen baby voor, maar nu het eenmaal zo is, nu gaan ze er voor. En nee hoor, aan trouwen of samenwonen denken ze helemaal niet. Minder uitgaan, dat wel, maar dat is vanwege school. Ze zijn gewoon nog steeds de beste vrienden en dat zal wel zo blijven. Tiffany en Xavier studeren veel samen, dat zijn ze al jaren gewend. Eigenlijk elke middag dat Tiffany geen huiswerkbegeleiding hoeft te geven werken ze samen.

De rep- week was geen probleem, ze hebben goed gewerkt. Nog één zo'n week in het tweede kwartaal en dan op naar het laatste kwartaal en tenslotte het eindexamen.

Op een middag zitten ze te werken bij Tiffany thuis als ze stemmen horen buiten. Bika maakt niet veel lawaai, dus is het goed volk, maar wie kan er nu op bezoek komen? Nieuwsgierig kijken ze uit het raam. Dat is een heel gezelschap dat er aan komt: opa 1 en opa 2 met oma p. en dan nog iemand in een rolstoel. 'Ai mi Gado,' kreunt Xavier. 'Dat is mijn opa.'

Oma peetje roept al van een afstandje dat ze stoelen moeten brengen. Daar onder die boom kunnen ze lekker in de schaduw zitten. Xavier en Tiffany pakken elk twee stoelen tegelijk. 'Ik blijf wel staan,' zegt Xavier. 'Niks ervan, je haalt nog een stoel, anders moet ik mijn nek verrekken om jou aan te kijken.' Dat zegt zijn opa vanuit de rolstoel en het klinkt streng. Xavier haast zich om nog een stoel te nemen. Als iedereen zit steekt zijn opa een hele tirade af. Hij moppert erop los. Dat het een schande is dat hij, als aanstaande overgrootvader niet eens op de hoogte gesteld is van de komst van een baby in de familie. Dat de jongelui maar blij mogen zijn dat de oudjes tenminste nog weten hoe het hoort. Dat hij zijn oude school-kameraden dankbaar is dat ze hem op de hoogte zijn komen stellen.

Hij gaat maar door, tot oma p. haar lachen niet meer kan houden en ook de andere twee oude mannen beginnen te glimlachen.

Dan pas begrijpt Xavier dat zijn grootvader helemaal niet kwaad is, dat hij hem alleen maar voor de vorm de les leest en eigenlijk vooral om hem te plagen. Voor de zekerheid vraagt hij wel of opa echt niet boos is.

Daarvan worden ze allemaal ernstig. Nee, de oude mensen zijn niet boos, eerder bezorgd. 'Hoe moeten jullie dit allemaal alleen klaren,' vragen ze zich af. 'Jullie zijn zelf nog kinderen, hebben nog zoveel te leren, nog zoveel te doen, voordat je zelf volwassen bent.'

'Ja, maar wij zijn niet gek, hoor, we zijn één keer stom geweest, begint Xavier en Tiffany vult aan: 'De zwangerschap was ongewenst, maar de baby is welkom!' De oude mensen knikken tevreden. Dat klinkt positief. Dan vertellen ze van hun plan, want ja, zij hebben ook een plan gemaakt.

Ze hebben met elkaar een klein fondsje gesticht met een mooi beginbedrag en waarin elke maand door elk van de mannen nog een bedragje wordt gestort. Tot Tiffany's negentiende verjaardag kan oma peetje er elke maand een bepaald bedrag afhalen voor school- en

andere kosten en voor de verzorging van het kind. Tegen die tijd moet ze klaar zijn met het VWO. Daarna moet zij het fonds zelf beheren, ten behoeve van het kind dat dan al bijna naar kleuterschool zal gaan.

Tiffany krijgt de tranen in haar ogen.

Kan ze toch door naar school, kan ze toch gaan studeren! Kan haar droom toch uitkomen. Heeft de baby toch een goede toekomst.

Dat laatste is wat de oude mensen voor ogen hebben, zeggen ze. Zelf zullen ze het niet meer meemaken, daar zijn ze te oud voor. Ze zullen het kind niet volwassen zien worden, tenzij ze allemaal honderd worden, maar ze willen nu al weten dat dit kind goede kansen heeft in deze wereld.

Het is een plechtig besluit van dit korte bezoek.

'O ja, jij, jongeman, jij hebt nog een taak te vervullen. Je moet het aan je ouders vertellen. Dat is jouw plicht.' En' voegt Xaviers opa er nog aan toe, 'het is ook nog eens hun recht om te weten dat ze een kleinkind krijgen.'

Dan vertrekken ze, de twee jonge mensen sprakeloos achterlatend.

'Nou,' zegt Tiffany schor, als er weer geluid uit haar keel komt, 'dat was dan opa 3.' Het klinkt zo stom, dat Xavier in de lach schiet. En dan begint Tiffany ook. Ze kunnen niet meer stoppen met lachen; ze lachen tot de tranen over hun wangen lopen. Ze lachen van de zenuwen, van opluchting, van blijdschap. Ze lachen gewoon omdat ze jong en vrolijk zijn en omdat hun hele toekomst voor hun ligt.

HOOFDSTUK 11

De paasvakantie is voorbij. Ze hebben hard gestudeerd en ze hadden alle twee een goed rapport, Xavier en Tiffany.

Xavier is zijn opa nog gaan zien na het bezoek van 'de drie opa's', zoals ze nu vast genoemd worden. Ook in de vakantie is hij een paar keer naar hem toe gefietst, eigenlijk wist hij nooit hoe geestig en gezellig zijn opa is. Hij zit vol grappen, heeft een geweldig gevoel voor humor. Aan zijn ouders heeft Xavier nog niets verteld van de baby. Die denken nog steeds dat Tiffany verhuisd is omdat het niet ging tussen haar en haar moeder. Ze hebben wel gevraagd waarom Tiffany nooit meer bij hem huiswerk komt maken, waarom hij altijd naar haar toe gaat. Dan verzint hij maar iets, zo van: ze vindt het nog moeilijk om in haar oude buurt terug te komen. Maar hij weet best dat zijn moeder met één oogopslag zal zien dat Tiff zwanger is, dat is nu niet meer te verbergen. Tiffany heeft haar moeder helemaal niet meer gezien. Ze weet dat oma peetje haar minstens eens per week opbelt om te vertellen hoe het gaat, maar ze praten er zo min mogelijk over.

Tiffany heeft nu andere zorgen.

Toen ze vanmorgen naar school ging, de eerste dag na de paasvakantie, zag ze een paar meisjes uit hun oude groepje zo nadrukkelijk naar haar kijken, net of ze iets in de gaten hebben. En ook in haar eigen klas merkt ze dat ze bekeken wordt.

Eigenlijk durft ze nauwelijks nog naar school en die middag als Xavier weer bij haar komt studeren zegt ze tegen hem: 'Ik ga vanaf morgen niet meer naar school.' Hij kijkt haar verbaasd aan, vragend om uitleg, maar als ze op haar buik wijst begrijpt hij het wel. Peinzend zegt hij: 'Eigenlijk heb je gelijk, aan gezeur op school hebben we niets en nieuwe stof krijgen we toch niet meer. Tot het examen is het vooral herhalen en dat kan je hier ook.'

'Ja, en jij kan me elke dag laten weten wat jullie op school gedaan hebben, zodat ik mee kan studeren, in het ritme kan blijven.'

Als Xavier naar huis gaat loopt Tiffany mee naar voren. Ze wil nog even naar oma p. om te vertellen dat ze niet meer naar school zal gaan. Oma peetje vindt ook dat ze gelijk heeft en maakt er verder geen punt van. Dit moment moest komen en ze kent de studeergewoonte van Tiffy en

Xavier nu goed genoeg om te weten dat ze zich geen zorgen hoeft te maken: die twee leren echt wel.

'En Xavier,' vraagt ze voordat hij op de fiets stapt, 'heb je het nu al aan je ouders verteld?' Xavier kijkt naar de grond en schudt zijn hoofd. 'Je hebt het beloofd aan je opa,' herinnert oma p. hem. Dat is hij echt niet vergeten. 'Ik ga het vanavond vertellen.'

Op de fiets naar huis bedenkt hij dat hij dat echt moet doen, want stel je voor dat iemand Tiff over straat ziet met haar dikke buik en dat aan zijn moeder of vader vertelt. Iedereen zal als eerste aan hem denken als de vader. Nee, ze kunnen het maar liever van hem zelf horen.

De volgende dag als Xavier weer bij Tiffany komt is hij helemaal uitgelaten.

Hij lacht en doet gek en Tiffany begrijpt er niets van. 'Wacht nou eens even,' roept ze. 'Doe nou eens gewoon, wat heb je toch?' Bika blaft en springt en danst om hem heen en samen met de hond rent Xavier een rondje om het huis. Als het niet zo'n gek gezicht was die twee grote idioten, die zich zo aanstellen, dan zou Tiffany er boos om worden. Uiteindelijk ploffen ze beiden hijgend neer op het balkon en als hij een beetje op adem is gekomen zegt Xavier: 'Ze weten het.'

Tiffany is meteen een en al aandacht. 'Ze weten het en....?' Ze kan niet wachten tot hij door gaat: 'En ze hebben dit gestuurd.' Hij geeft haar een klein pakje, in baby-papier gepakt. 'Maak maar open.' Tiffany scheurt het papier er met een bedachtzaam gezicht af. Er komt een klein rompertje te voorschijn waarop geborduurd is 'welkom baby'. 'Ze vinden het niet erg?' Ze vraagt het met een angstig-verbaasd gezicht.

'Nou, dat niet precies, maar ze vinden ook dat de baby welkom is.' Xavier vertelt dat zijn ouders het natuurlijk niet echt een leuke verrassing vonden.

Ze waren wel heel tevreden met de houding van hun zoon. 'Met mij dus,' zegt Xavier trots. Ja, zijn ouders zijn trots op hem en ook op Tiffany dat ze hun verantwoordelijkheid aanvaardden. En ze vonden het een goeie grap dat zijn opa het al weet en in het komplot zit.

Zijn vader heeft opa 3 direct opgebeld en zijn moeder is meteen naar de winkel gegaan om dit pakje te gaan kopen. 'Nou, en ik denk dat ze je wel komen opzoeken ook, hoor.'

Wat een opluchting, die reactie van zijn ouders, denkt Tiffany. Wel apart, zeg. Diep in haar hart was ze een beetje bang geweest dat ze hem eruit zouden gooien, net als haar moeder met haar heeft gedaan, als ze hoorden over de baby. Stel je voor dat hij ook op straat stond. Ze moet er niet aan denken dat Xavier hier zou moeten komen wonen. Hij is haar beste vriend, dat wel, maar om samen te wonen..., nee dank je zeer. Zoals het nu is, is het goed.

Als Xavier later is vertrokken, nadat ze samen flink gewerkt hebben, pakt ze het kleine rompertje weer uit. Het is het eerste cadeautje voor de baby. Peinzend kijkt ze ernaar. Het is niet alleen het eerste cadeautje, het is het allereerste dingetje dat ze voor de baby heeft. Ze heeft nog niet echt aan de baby gedacht als aan haar kindje. Laat staan dat ze al iets gekocht heeft. Het was er wel, die zwangerschap, maar het verwachtingsvolle gevoel van dit nieuwe kindje dat ze nu heel voorzichtig in zich omhoog voelt kruipen, dat heeft ze nog niet eerder gehad.

Ze zit doodstil, legt het rompertje op haar buik en kijkt naar beneden. Precies op dat moment ziet ze het kleine witte pakje met een sprongetje omhoog gaan en voelt ze iets in haar buik. Wat is dat nou, maar dan weet ze het instinctief, de baby schopt...ja, dat is het: de baby schopt! Het kindje in haar buik laat weten dat het er is. Ze kan niet anders dan erom glimlachen en voelen aan haar buik. Net of ze haar kindje streelt en aait. Zou de baby dat voelen, vraagt ze zich af? Zou die haar ook al horen, misschien? Dan moet ze maar alvast beginnen met liedjes zingen, nietwaar.

Zachtjes begint ze, terwijl ze haar vingers over haar buik laat stappen:
*'Pingi pingi kasi, pingi pingi kasi,
mi pot mi brede dya, mi pot me kasi dya
alata waka waka...'*

Ze moet erom lachen en als ze wil opstaan ziet ze Bika voor het hekje staan kwispelen. Die kijkt haar zo smekend aan dat ze maar opendoet. Direct komt de hond naar binnen en duwt haar terug in de stoel. Tiffany gaat maar weer zitten. Ze is toch niet sterk genoeg om de grote hond weg te duwen en ze vindt het maar wat gezellig als Bika even bij haar komt liggen op het balkonnetje, wat hun vaste gewoonte is geworden sinds ze hier in dit huisje woont. Alleen, deze keer gaat de

hond niet liggen. Als Tiffany weer zit komt zij voor haar staan en legt heel voorzichtig die grote hondkop op haar buik. Het is net of ze luistert. Even kijkt het beest Tiffany aan, dan legt ze haar kop weer terug en zucht tevreden. 'Wat heb je gehoord, Bika, wat hoor je dan? Heb je een hartje horen kloppen?' Tiffany praat zacht met haar hond en voelt een warme verbondenheid die ze nog nooit zo gevoeld heeft, met Bika én haar kindje. Even blijft ze zo zitten, dan begint ze te grijnzen. Haar moederinstinct, samen met dat van Bika, steekt de kop op, zegt ze bij zichzelf.

Het is een frisse, heldere ochtend en Tiffany harkt het erf. Ze is blij dat de mannen van de bedrijven naast oma p's erf nog steeds zo af en toe een bulldozer of een maaier sturen, dus ze hoeft niet bang te zijn dat ze erg onder wied zal raken. Achter de grote bomen wordt het perceel door hen bijgehouden, maar het kleine stukje erf rondom haar huisje houdt ze zelf schoon.

Terwijl ze bezig is komt er iemand aan. Wie kan dat zijn? Ze verwacht niemand, trouwens wie moet haar opzoeken op dit uur onder schooltijd? Vlug zet ze Bika op het balkon, want die doet soms lelijk tegen vreemden, hoewel ze zich nu rustig houdt.

Ze staat afwachtend te kijken tot het tot haar doordringt dat het Xavier zijn moeder is die daar aankomt.

Tiffany zit direct vol zenuwen. Ze is hier helemaal alleen, Xavier kan wel zeggen dat alles goed was. Hij is haar zoon, maar zij, Tiffany is er niet zo zeker van dat ze haar toch geen verwijten komt maken.

Dan is de vrouw vlak bij haar. 'Dag Tiffany, ik ben komen kijken hoe het met jou en mijn aanstaande kleinkind gaat.'

Verlegen zegt Tiffany: 'Dag mevrouw, met mij gaat het goed.' En dan: 'Dankuwel voor het pakje.' 'O, daarvoor hoef je niet te bedanken, het is toch voor mijn eigen kleinkind.'

Een poosje staan ze zwijgend bij elkaar. Tiffany weet echt niet wat ze moet zeggen en kennelijk Xavier zijn moeder ook niet.

Opeens beginnen ze tegelijk te praten en verstaan elkaar dus niet.

Beiden stoppen midden in een zin, met hun mond nog open en beginnen dan weer opnieuw, weer precies tegelijk. Het is zo'n gekke situatie dat ze alle twee in de lach schieten. 'Gaat u maar eerst,' zegt Tiffany.

'Nou, ik wou alleen maar zeggen, dat Xavier ons verteld heeft dat je

zwanger bent en dat hij de vader van de baby is. Maar dat weet je natuurlijk allemaal al, dus laat me erbij zeggen dat wij je geen verwijten gaan maken, we zijn niet boos. We vinden het wel stom, maar daar schieten we niets meer mee op. Dus hebben we besloten dat we maar een beetje moeten helpen en zorgen dat dit kind een goede start heeft in de wereld. Dat kind kan er toch ook niets aandoen.'

Ze heeft het uit haar hoofd geleerd, denkt Tiffany argwanend, straks komen er toch nog verwijten en beschuldigingen.

Maar dan zegt ze iets waar Tiffany van op kijkt: 'Als het dan toch zo moet met mijn eerste kleinkind, dan ben ik blij dat jij de moeder bent, Tiff, en niet iemand anders. Jou ken ik en jou kan ik vertrouwen.'

Tiffany krijgt het er warm van. Dit is een groot compliment, voelt ze.

Ze wil iets terug zeggen, maar er komt geen geluid uit haar mond.

'Ach kind, laat maar, kom eens hier en laat me je een brasa geven.'

Tiffany wordt stevig omhelsd en weet nu dat het wel goed zit. Xavier heeft gelijk.

Later zitten ze samen op het balkon. Xavier z'n moeder is binnen vijf minuten dikke vrienden geworden met Bika. Dat is voor Tiffany een teken dat ze haar echt kan vertrouwen. Ze heeft een paar uur vrij van het werk genomen speciaal om haar, Tiffany, op te zoeken. Ze heeft het huisje bekeken en is er helemaal weg van. Tiffany vertelt uitgebreid dat ze het aan opa 1 en opa 2 te danken heeft, de twee jeugdvrienden van oma p. Samen moeten ze lachen als ze alle opa's en oma's van deze baby op een rijtje zetten: 3 opa's en 2 oma's. 'Ja,' zegt Tiffany, 'oma p. en u bent oma1. 'Nou,' vindt oma 1, 'dan is het nog erger, hoor. Je hebt ook opa 4, Xaviers vader, en eigenlijk ook 3 oma's, toch, of heb je nog steeds geen contact met je moeder, Tiffany?'

Tiffany's gezicht betreft. Ze wil hier liever niet over praten en voorzichtig zegt ze dat ook. 'Nou,' vindt Xaviers moeder. 'geef het maar rustig de tijd hoor, ooit zal het wel weer goedkomen. Daar ben ik zeker van.'

Daarmee is dit onderwerp voorlopig weer van tafel, gelukkig, denkt Tiffany.

'Hoe ziet je planning eruit voor het eindexamen?' Tiffany hoort de vraag en weet niet goed wat ze moet zeggen. Het eindexamen wordt landelijk vast gesteld. Alle scholen op dezelfde dagen. Zij gaat ervan uit dat de baby op tijd komt en dat moet vlak voor het eindexamen

zijn. Ze is afhankelijk van de vastgestelde komst van de baby, als die te laat komt kan ze misschien geen eindexamen doen. 'O, jawel hoor,' zegt Xaviers moeder zeer beslist: 'Jij gaat zeker eindexamen doen! Hoe dan ook! Jullie studeren niet voor niets zo hard, jij en Xavier. Luister maar, er is een plan A, plan B en plan C.'

Dan legt ze uit: plan A is dat de baby op tijd komt en Tiffany gewoon naar school gaat om examen te maken, ze is immers niet afgeschreven; plan B is dat ze staatsexamen doet, dat is altijd later dan de examens van de dagschool, en daarvoor kan ze voor alle zekerheid alvast inschrijven; plan C is dat ze met dikke buik examen gaat doen op haar eigen school.

'Maar denk erom, we gaan voor plan A!' Daar zijn ze het over eens. Toch vindt Tiffany het fijn dat Xavier z'n moeder zo makkelijk de mogelijkheden op een rij zet. Het lijkt nu allemaal wat minder lastig, minder onzeker.

'Weet je wat,' besluit ze voor ze weggaat. 'Overmorgen neem ik weer een halve verlofdag. Dan kom ik je halen en gaan we naar de stad. Eerst schrijven we je in voor het staatsexamen en daarna gaan we naar Kirpalani. Babykleertjes kopen!'

HOOFDSTUK 12

Oma p. heeft een paar keer met de moeder van Xavier gesproken. Een aardige vrouw, vindt ze. Oma 1. Zij heeft ook de drie opa's ontmoet, want die komen geregeld op bezoek. Samen hebben ze een beetje gelachen over de namen die 'die kinderen' aan oma p.'s vrienden en nu ook aan Xaviers moeder geven. Een beetje kinderachtig, vonden ze glimlachend, maar ach, het zijn toch ook nog kinderen? En eigenlijk, diep in hun hart voelden ze zich ook een wel gevleid, vereerd. Dat opa 3 de schoonvader van oma 1 is, dat is al een grap op zich. Dat kind zal later een heel verhaal hebben als de bekende vraag gesteld wordt.

'Wie is je vader, wie is moeder?' Dat is makkelijk te beantwoorden. Maar als ze verder vragen naar familie en het kind komt met drie opa's en drie oma's, dat wordt lachen.

Oma peetje vindt het allemaal leuk. Ze begrijpt dat de echte oma's niet zo blij zijn met een tienerzwangerschap, maar zijzelf heeft daardoor haar jeugdvrienden weer terug en daar geniet ze van. Het is jammer dat haar eigen peetdochter het tot nu toe laat afweten. Ze heeft gezien wat het met een kind doet als het voelt dat het eigenlijk niet gewenst is, zoals Tiffany. Daarom is het zo goed dat Tiffy nu een kring van oude mensen om zich heen heeft, die haar steunen en die erbij helpen de baby te verwelkomen.

Oma p. haast zich naar achteren. Ze heeft de krant in haar hand en ze ergert zich dat ze niet meer zo hard kan lopen. Ze wil Tiffany erop wijzen dat de datum voor het eindexamen bekend is gemaakt. En het kan kloppen. Precies tien dagen na de dag dat de komst van de baby is uitgerekend. Als dat kindje nou maar netjes op tijd komt, dan werkt plan A helemaal perfect...

Direct als ze de bocht om is ziet Bika oma p. aankomen en ze rent haar tegemoet. Bika is dol op oma p. en blaft van blijdschap. Door dat geluid merkt Tiffany dat er bezoek komt. Ze kan horen aan het blaffen van Bika wie er aan komt en dus zet ze vast een stoel klaar voor oma peetje onder de boom, in de schaduw. Oma p. stopt haar de krant toe, open gevouwen bij het bericht over de eindexamens. Alle vakken, alle data en tijden staan erin.

Nu lijkt het opeens veel dichterbij.

Nog maar een paar weken en het is zover... Plotseling dringt het tot Tiffany door dat dan de baby wel heel snel moet komen. Samen met oma p. begint ze te rekenen, ze pakt de kalender erbij. 'Het eindexamen is vroeg dit jaar,' zegt Tiffany. 'Dat komt eigenlijk niet zo goed uit.' Nee, want nu is de uitgerekende datum van de bevalling wel dicht op de datum van het examen, dat vinden ze samen. 'Maar,' zegt oma p. ik heb wel eens gehoord dat eerste kindjes meestal wat vroeger komen.' Ze weet niet zeker of dat wel klopt, ze zegt het om Tiffany gerust te stellen.

'Weet je Tiff, misschien moet je je nu even helemaal op de bevalling concentreren. Heb je al met de vroedvrouw doorgenomen hoe het allemaal zal gaan?' Tiffany is wel al die maanden keurig op tijd naar de vroedvrouw geweest voor controle, maar ze heeft er nooit veel over verteld. Pas sinds Xaviers moeder op bezoek is gekomen praat ze over het kindje.

Daarvoor sprak ze eigenlijk alleen over schoolwerk, het eindexamen en het VWO, waar ze nog steeds heen wil.

Tiffany kijkt naar de grond en geeft geen antwoord op oma p.'s vraag. De vroedvrouw heeft haar eigenlijk helemaal niets verteld en alleen maar snel, snel aan haar buik gevoeld, haar gewogen en steeds een nieuwe afspraak gemaakt. Verder niets.

Als ze dit aan oma p. vertelt, wordt deze boos, niet op haar, Tiffany, maar op de vroedvrouw. 'Hoe kan je dat kind zo behandelen?' hoort ze oma peetje mopperen. En dan, peinzend: 'Wat doen we hieraan? Ik ga haar bellen, dat zal d'r leren.' Maar dat wil Tiffany niet hebben, dus oma p. moppert door.

Opeens hoort Tiffany: 'Ja, ik heb het!'

'Tiffany, zet die computer eens aan,' commandeert oma peetje. 'Je kan toch tegenwoordig alles vinden on line?' Tiffany zegt dat dat inderdaad waar is. 'Mooi zo, nu zoeken naar bevalling, of geboorte, dat weet je toch wel te doen?' Natuurlijk weet Tiffany dat. Ze googlet en al gauw komt ze bij een link naar een filmpje van een geboorte van een baby. Samen met oma peetje kijkt ze ernaar. Ze vindt het maar een eng gezicht, griezelig, met al dat bloed en ze wendt haar hoofd af. 'Nee, kom op Tiffy, niet bang zijn, kijk nou maar, dan weet je tenminste wat er gaat gebeuren.' Tiffany wil helemaal niet bang zijn, maar het is echt eng. Dapper kijkt ze weer en samen met oma p. ziet ze op het scherm

van haar pc hoe een baby wordt geboren. Aan het eind van de film is het kindje in een doek gewikkeld en ligt het bij zijn moeder, die met een gelukkige en tevreden lach naar haar kindje kijkt. Die opname maakt indruk op Tiffany. Ze neemt zich voor om later, als ze alleen is nog eens rustig te kijken naar de hele film.

'Zo,' zegt oma p., 'hoe vond je dat? Heb je er wat aan gehad?'

O ja, zeer zeker heeft Tiffany er wat aan gehad. Het was een prachtig idee van oma peetje. Dat ze er zelf niet op gekomen is, stom hoor. Ze kijkt later nog eens naar de hele film en zoekt meer op over bevalingen. Zo ontdekt ze wat er allemaal gaat gebeuren en voelt ze zich rustig worden. Ze is goed voorbereid. Ze is ook niet bang meer en als ze toch nog even zenuwachtig wordt bij de gedachte aan de bevalling, dan roept ze het beeld op van die moeder met haar baby uit het eerste filmpje dat ze zag. Dat helpt.

Wat ook helpt, dat is de mand met babykleertjes Die kleine spulletjes zijn zo schattig. Je zou bijna denken dat het voor een pop is. Maar het zijn geen poppekleertjes, dat beseft ze maar al te goed.

Ze heeft alles wat ze die dag samen met oma 1 heeft gekocht, netjes gewassen en keurig opgevouwen. Een mooie babymand wacht er op haar kindje, denkt ze tevreden. Alles is er, alles is klaar voor de bevalling, haar tas staat er voor het ziekenhuis, met een briefje met het telefoonnummer van de vroedvrouw en van Eerste Hulp en een envelop met geld voor de taxi.

Ze heeft echt overal aan gedacht.

Van haar mag de baby komen.

Die laatste weken, dagen, vindt Tiffany het steeds zwaarder worden. Haar buik is dik, zwaar, ze heeft last van de warmte, haar voeten worden dik en soms doet haar buik nog pijn ook. En ze is moe. Eigenlijk is ze het wachten moe. Wachten op de komst van de baby, wachten op het eindexamen... wachten, wachten, wachten... Ja, laat het kindje nu maar komen, denkt ze.

Het wordt wat koeler, de zon zakt achter de bomen, straks wordt het al donker. Gelukkig, denkt Tiffany, 's nachts is het niet zo heet. Ze loopt schommelend heen en weer over het balkonnetje, terwijl Bika

haar bezorgd aankijkt. De hond houdt haar steeds in het oog, laat haar geen moment alleen. Moederinstinct, denkt Tiffany, de baby is ook een beetje van Bika. Plotsteling krijgt ze een hevige steek in haar rug en ze kreunt van pijn. Met een sprong is Bika over het hekje, bij haar op het balkon.

Zou het zover zijn, denkt Tiffany? Ze wil vlug naar binnen gaan om bij de tas en de telefoon te komen, als ze weer zo'n steek voelt, nu meer in haar buik dan in haar rug. 'Au,' roept ze en terwijl ze bukt naar het briefje met de telefoonnummers draait alles voor haar ogen.

Ze laat zich op de grond zakken, bang dat ze anders zal vallen.

Als de duizeligheid een beetje minder wordt, voelt ze dat haar hele hand nat is; Bika is mee naar binnen gekomen en likt haar. Weer een steek en van pijn knijpt ze haar ogen stijf dicht. Tiffany pakt haar telefoon en toetst het nummer van de vroedvrouw in. Zij moet maar even komen kijken.

'Kom op Biek,' zegt ze, 'ga oma peetje halen! Toe dan, ga!'

'Bika, snel,' roept ze. De hond heeft haar begrepen, want ze rent weg. Gelukkig is de vroedvrouw er binnen tien minuten.

Ze was toch nog op straat, maar ze wilde net naar huis gaan.

Erg vriendelijk is ze niet, vooral niet tegen Bika, die haar grommend aankijkt, met een houding die laat blijken dat ze maar beter heel voorzichtig kan zijn, want anders... Bika is haar voorop bij het huis van oma p. tegengekomen en is vooruit gehold, terug naar Tiffany.

Dan komt oma p. binnen en begint zich ermee te bemoeien; hoe dapper haar Tiffany wel is, hoe goed ze alles voor elkaar hebben, hoe geweldig die hond op haar past, hoe fijn het is dat zij, de vroedvrouw, er zo gauw is.

Ze babbelt er maar op los. Zenuwen natuurlijk, maar de houding van de vroedvrouw verandert er wel door. Ze neemt de leiding, is efficiënt en doortastend en kent haar vak. Geen tijd meer voor een taxi naar het ziekenhuis, vlug, vlug water op het vuur, Bika op het balkon, Tiffany op het bed en een geredder en geregeld van de twee vrouwen...

'Zo Tiffany, persen maar, hoor kind.' Ze hoort het van uit de verte, maar ze luistert naar de instructies, precies zoals ze op het filmpje heeft gezien.

En dan opeens, hoort ze een klein stemmetje. Wééééh, Wééééh.

HOOFDSTUK 13

De eerste paar dagen na de bevalling waren net een vage droom. Tiffany heeft veel geslapen, terwijl oma peetje voor haar en de baby zorgde.

Maar nu is ze weer helemaal helder, klaarwakker.

Xavier en zijn moeder zijn er. Oma 1 kijkt vol vertedering naar het kleine kindje. 'Mag ik 'm even vasthouden?'

Stel je voor, ze vraagt het, denkt Tiffany, ze vraagt het aan mij. Maar dan dringt het ineens tot haar door dat zij de moeder is, dit is haar baby, haar zoontje, dus ook haar verantwoordelijkheid. Zelf is ze nu een moeder, niet meer alleen een kind, een tiener.

Ze kijkt vanuit haar ooghoeken naar Xavier; zou hij het ook zo voelen? Of is het bij jongens, bij tiener-vaders anders?

Oma 1 houdt het kindje zorgzaam en teder vast. Xavier draait wat verlegen en ongemakkelijk rond in het huisje. 'Kom eens hier,' zegt zijn moeder. 'Hou jij hem eens even vast.' Ze staat op en legt het kleine bundeltje in Xaviers armen. 'Laat niet vallen, hoor,' zegt ze plagend en lachend tegelijk, als ze ziet hoe onwennig Xavier er bij staat. Tiffany komt hem te hulp: 'Ga maar even op het balkon zitten en je hoeft niet bang te zijn, hoor, hij breekt echt niet.' Xavier zit daar met zijn zoontje op schoot, goed in de gaten gehouden door Bika. Binnen praten oma 1 en Tiffany met elkaar. Xavier hoort het gebabbel, maar kan niet verstaan wat ze zeggen. Het kindje op zijn schoot beweegt en een beetje geschrokken richt hij al zijn aandacht op de baby. Die doet zijn oogjes open en kijkt hem recht aan. Zou hij me al zien, vraagt Xavier zich af? Zou hij weten dat ik zijn vader ben? Dan geeuwt het kindje met wijd open mond, knijpt met zijn oogjes en trekt zijn kleine gezichtje vol rimpels. 'Nou zeg,' Xavier zegt het hardop, 'je lijkt wel een oud opaatje met al die rimpels.' Dan valt hij alweer in slaap. Zijn moeder heeft het gehoord. 'Wacht eens even,' zegt ze, 'je hebt het wel over de mooiste baby van de wereld hoor, mijn eerste kleinkind! Pas maar op met wat je van 'm zegt.'

Ze moeten alle drie lachen, maar dan komt er een serieuze vraag van oma p., die net aan komt lopen: 'Heb je al een naam voor hem?'

Tiffany heeft daar de laatste weken wel over nagedacht, maar omdat ze nog niet wist of ze een jongen of een meisje zou krijgen, heeft ze

de beslissing steeds voor zich uitgeschoven. Nu moet ze de knoop doorhakken.

'Roberto,' zegt ze. 'Roberto is zijn tweede naam.'

'Zo heten mijn vader en mijn grootvader ook,' zegt Xavier verrast.

Tiffany knikt en Xaviers moeder legt even haar arm om haar schouders als ze het hoort. 'Mijn man zal het leuk vinden,' zegt ze, 'toch Xavier?'

Tiffany gaat verder: 'Zijn derde en vierde naam zijn Hendrik en Imro, zo heten opa 1 en 2.' Ze vinden allemaal dat ze dat leuk bedacht heeft. En nu zijn eerste naam, willen ze weten, hoe gaat hij genoemd worden?

'Ja,' zegt Tiffany, 'hier zit mijn probleem. Ik wilde eigenlijk de baby naar oma peetje noemen, want zij heeft ons ..., heeft mij...,' De tranen komen in haar ogen en ze stopt hikkend met praten. Ook oma p. is ontroerd, dat kind toch, denkt ze, dat ze op die manier mij wil bedanken...

Hardop zegt ze:

'Van mijn naam kan je niet zo makkelijk een jongensnaam maken, Selina.

Ik vind Shafiek een mooie jongensnaam en die begint ook met de S.'

'Shafiek''Shafiek''Shafiek'

Ze zeggen het allemaal door elkaar, alsof ze de klank proeven.

'Shaffie' komt opeens Xavier, 'Shaffie, dat klinkt goed voor een stervoetballer. Ja!' Shafiek wordt het dus: Shafiek Roberto Hendrik Imro.

Een hele mond vol voor zo'n klein mannetje, vinden opa 1 en opa 2 als ze samen met opa 3 op kraamvisite komen. De drie oude mannen zijn er zichtbaar trots op dat Tiffany de baby naar hen vernoemd heeft. En de eerste naam, Shafiek, zij begrijpen wel dat oma p. die heeft gekozen.

Na de drukte van de eerste kraamvisites moet Tiffany haar aandacht weer richten op het eindexamen. Ze is dolblij dat haar kleine Shaffie op tijd, zelfs een beetje vroeg is geboren. Nu kan ze gewoon op haar eigen school examen doen. Ze ziet er wel een beetje tegenop om na zo lange tijd iedereen weer onder ogen te komen.

In die tijd dat zij niet naar school ging hebben sommige klasgenoten wel eens aan Xavier gevraagd wat er met haar aan de hand was.

Xavier heeft steeds hetzelfde gezegd, dat ze ziek is en bij een oma buiten de stad blijft, omdat haar moeder werkt. Ze komt tijdelijk niet op school, heeft hij steeds gezegd, maar ze doet wel al het schoolwerk

thuis.

Soms stuurde hij zelfs de groeten over en weer.

Met oma p. heeft Tiffany een oppasplan gemaakt. Nu is dat nog makkelijk, want meteen na het eindexamen is er natuurlijk geen school meer, dan kan ze alles zelf doen voor de kleine Shaffie. Volgend schooljaar als ze op het VWO zit, dan zal het lastiger worden.

Maar ze is vol vertrouwen dat ze dat ook wel zullen oplossen, samen.

Nu is de tijd om haar gezicht op school weer te laten zien.

En eigenlijk valt het wel mee. Ze kijken allemaal wel een beetje nieuwsgierig en een paar klasgenoten maken opmerkingen, maar ze doet gewoon of er niets aan de hand is.

Na een paar dagen is het net of ze nooit weggeweest is.

Iedereen heeft het er druk mee en praat over niets anders dan het eindexamen.

De dagen van het examen gaan in een bijna koortsachtige roes voorbij. Hoewel ze beiden denken dat ze wel goed gewerkt hebben, zijn Tiffany en Xavier toch nerveus. En het wachten op de uitslag is zenuwslopend.

Dan is het zover.

Vandaag worden de uitslagen bekend gemaakt.

Tiffany brengt Shafiek met zijn tas bij oma p.

Bika loopt natuurlijk mee. Dat is al een vaste gewoonte geworden.

Als de baby naar voren is, is de hond daar ook.

Oma p. ziet ze glimlachend komen en zet het balkonhekje vast open.

Bika gaat op de vertrouwde plek in het hoekje liggen. Van daaruit kan ze de weg overzien en alles goed bewaken.

Niemand zal zo maar bij 'haar' baby in de buurt komen.

Tiffany stapt op de fiets en moet flink doortrappen, want ze heeft op de hoek voor de straat van de school met Xavier afgesproken en ze wil hem niet laten wachten. Het is wel een heel gedoe om 's morgens op tijd klaar te zijn.

Ze heeft nog niet helemaal de routine te pakken van voeding geven, baby in bad doen, zelf baden en ontbijten, hond verzorgen en alles wat ze moet doen voordat ze de deur uit kan. Maar ze leert het al aardig, vindt ze zelf. Opgewekt gaat ze op de trappers staan om nog wat

harder te gaan.

Dan scheert ze de laatste bocht om en daar staat Xavier. Ze is toch een beetje laat, want hij springt ook direct op de fiets en samen sprinten ze het laatste stukje tot de poort van het schoolerf.

Ze zien de grote drukte voor het kantoor van het schoolhoofd.

Daar worden de lijsten opgehangen. Ze gooien hun fietsen tegen het rek aan, vandaag hebben ze geen tijd om ze goed neer te zetten.

Ze rennen naar het kantoor.

Van verre horen ze hun klasgenoten al door elkaar roepen en schreeuwen. Met moeite vechten ze zich naar voren door de menigte heen.

Dan kunnen ze de namen lezen van de geslaagden en ja hoor, allebei zien ze hun naam.

Geslaagd! Geslaagd voor VWO.

Geslaagd! Geslaagd voor VWO.

Dat was te verwachten, vinden een paar anderen, die een her hebben, jullie hebben zo hard gewerkt, jullie waren zo serieus en zo saai.

'Zeker jaloers.' zegt Tiffany en draait zich om om weg te lopen.

Ze is blij dat het allemaal achter de rug is, ze kan naar huis, naar haar kleine Shaffie.

'Wacht even, Tiff,' hoort ze Xavier roepen, 'mijn moeder vroeg of je even mee komt naar mijn huis.' Ach waarom niet, denkt ze, ze kan nog wel even wegblijven. Shafiek is toch bij oma p. en ze is zo lang nergens heen geweest.

Ze rijden op hun gemak het korte stukje naar Xaviers huis.

Als ze hun fietsen onder het huis hebben gezet, gaan ze de achtertrap op. 'Hé,' zegt Xavier, wat gek, de deur is dicht.' Meteen pakt hij de deurknop en maakt hij open. Hij stapt over de drempel. 'Surprise, surprise,' horen ze roepen. Als ze van de schrik zijn bekomen zien ze Xaviers moeder en vader breed lachend midden in de voorzaal staan.

Dan zien ze oma p. en daar heb je ook de 2 opa's .

En wat is dat? Daar zit opa 3 in zijn rolstoel met Shaffie op schoot.

Het is een klein feestje voor hun slagen en meteen het eerste uitje van Shafiek.

Het wordt een gezellige middag. Tiffany kan zich eindelijk lekker ontspannen. Al die bigi sma, die om de beurt Shafiek op schoot houden, die allemaal hun opa- of omarol met plezier oppakken. Dat heerlijke gevoel van geslaagd zijn, geen schoolwerk meer.

Voorlopig tenminste.

Binnenkort komt de inschrijving voor het VWO en daar gaat ze zeker naar toe. Ze heeft immers oma p. en het studiefonds.

Voordat ze naar huis gaan neemt Xaviers moeder haar even apart. 'Tiffany,' begint ze, 'ik dacht zo..., ik ben van plan om eens langs te gaan bij je moeder. Vind je dat goed?'

Tiffany is er niet zeker van of ze dat wel wil.

'Weet u,' zegt ze tegen oma 1, 'oma p. belt haar trouw elke week om te zeggen hoe het met mij gaat. Ik geloof niet dat mijn moeder ooit heeft laten blijken dat ze me mist.'

Oma 1 kan zich dat niet voorstellen, maar Tiffany verzekert haar dat het zo is. 'Praat u er maar eens over met oma peetje. Ik heb nu zoveel mensen om mij heen, al die opa's en u en oma p. En natuurlijk Xavier. En nu heb ik ook nog Shafiek. Het kan mij niet meer zo veel schelen.'

'Mis je je moeder niet?' 'Niet meer zo erg,' zegt Tiffany. 'Ik denk dat zij meer tijd nodig heeft dan ik. En ik heb een toekomst om voor te werken, voor mij en voor de baby!' Dat laatste zegt ze fel, net alsof ze wil laten blijken dat daar het verschil zit met haar eigen moeder; voor Tiffany is haar toekomst er een mét kind én studie!

Tegen de avond loopt Tiffany in gedachten verzonken naar haar eigen huisje met Shafiek.

Het was een fijne dag, heerlijk dat vakantiegevoel nu ze geslaagd is. Ze heeft genoten van het feestje bij Xavier thuis.

En ze is klaar voor de toekomst... Ze kan haar gedachte niet afmaken, want dan ziet ze de puinhoop bij het balkon. Vreselijk, o shit.

Bika heeft de emmer met poepluiers te pakken gekregen.

Wat een troep!

Tiffany voelt een flinke woede opkomen, dat rotbeest ook...

Letterlijk en figuurlijk shit!

De hond rent haar tegemoet, en drukt zijn grote kop tegen de kleine Shafiek. Het kindje wordt besnuffeld en dan verdwijnt die woede meteen weer.

Ze begrijpt het in een flits, Bika moest 'haar nest schoonmaken' en ze zocht 'haar puppy.' Dan begint ze te lachen: 'O Bika, o Bika, dat is mijn toekomst dus, kind en studie én hond!

Voor opgroeiende kinderen, voor jongeren is het belangrijk dat ze boeken en verhalen aangeboden krijgen die hen boeien, over onderwerpen die voor hen belangrijk zijn.

De novelle Tiffany gaat over zo'n onderwerp. Tiffany is een tienermeisje, dat zwanger raakt. Tienerzwangerschap dus. Hoe ga je daar mee om? Wat gebeurt er dan met jou? En met jouw toekomst?

Een verrassend verhaal...

Over de auteur:

Marja Themen-Sliggers woont al meer dan 30 jaar in Suriname, in Para. Ze heeft gewerkt op het gebied van welzijnsbevordering en onderwijsvernieuwing.

Eerder werden gepubliceerd een familieboek 'Overpeinzingen uit een hondenleven' en 'Draken en heksendrank'. Ook zijn er enkele verhalenbundels voor kinderen van verschillende leeftijden uitgekomen.